

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
129**

ŠEJN

**CENA
7 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

**ŠEJN PROTIV
VELIKOG KRALJA**

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

ŠEJN

129

DŽEK SLEJD

**ŠEJN PROTIV VELIKOG
KRALJA**

NIŠRO FORUM · OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

SEJN

Broj 129

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
SHAYN AGAINST GREAT KING

Recenzija
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija
Miloš SIMIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
IREN GALAMBOS
Vilma BEKER-GACEŠA

Štampa: 30. I 1990.

Tržište: 16. II. 1990.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR Marketprint, Novi Sad,
Vojvode Mišića br. 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ.

Naslov originala: Jack Slade — SHAYN AGAINST GREAT KING.
Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
42-Münchena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83
ATS; Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR
Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati
na devizni račun. Vojvođanska banka Osnovna banka Novi Sad
65700-620-219-1089 „Forum” Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pret-
plata za „Sejn”.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine br.
413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Petorica koji su pratili transport u Santa Anu nisu imali šansu. Kao da su iz zemlje iznikli, pojavili su se banditi. Bili su sakriveni iza jednog nasipa zemlje.

A onda je nastao pravi pakao.

Prvi meci pogodili su konje teretnih kola koja su bila pokrivena šatorskim krilom.

Džek Džonson, čovek koji se nalazio na kočijaševom sedištu hteo je da skoči. On je zgrabio svoju pušku. Tog trenutka pogodio ga je metak i ostao je na mestu mrtav.

Džon Balister je okrenuo svoga konja nazad. Naglo i prebrzo. Životinja se propela i zbacila ga sa sebe. Pao je na zemlju. Kola su se prevrnula i živog ga sahranila.

Tek tada su banditi krenuli napred. Nisu bili maskirani. To je značilo da ovog puta ne žele da niko od pratilaca ostane u životu.

Džejms Lorenc izvukao je pušku iz sedla. Kada je hteo da je podigne i otvori vatru na bandite pogodile su ga dve kugle. I on je pao. Bio je mrtav čovek pre nego što je dodirnuo zemlju.

Starac koga su zvali Pet je jednostavno skliznuo s konja. Brzo se okrenuo prema Sidu Karpenteru kome se na licu video strah. On je pošao u pratnju transporta jer je neko drugi pokazao u poslednjem trenutku.

On je ukočeno sedeo na svom konju. Zatim se trgao i pucao iz pištolja na bandite koji su još uvek bili suviše daleko.

Dvaput se oglasio revolver u ruci plavog mladića. A onda je njega pogodila u ruku kugla iz „vinčesterke”. Spenser se pribrano uhvatio za rog sedla svoga konja.

— Beži, Side!

Stari čovek koji se pojavio pored Lejk Braunsvuda i o kome niko ništa drugo nije znao osim da se zove Pet bio je taj koji je to doviknuo Sidu Karpenteru.

— Gubi se već jednom, Side! Sto mu gromova, ja ću pokušati da ih zadržim! Samo na jug!

Spenser je mahao kao da se nalazi u snu. Poterao je svoga vranca.

— Na jug, Side! Uspećeš!

Bilo je to poslednje što mu je starac doviknuo.

Pet se naslonio na prevrnuta kola da bi bio stabilniji. Onda je podigao „vinčesterku”.

Nanišanio je dobro, povukao obarač i već sledećeg trenutka bandit koji je jahao na čelu divlje horde bio je pogođen i pao je s konja.

Ti nitkovi bili su udaljeni oko dvesto metara. Bila je to idealna razdaljina za starog čoveka koji se borio u četi preciznih strelaca protiv Jenkija u građanskom ratu.

Pet se nasmejavao kad su ostali banditi zaustavili konje i neodlučno čekali da vide šta će se dalje dogoditi.

Svaki minut dok su se kolebali mogao je da pomogne mladom Karpenteru.

Među banditima se pojavio Henri Fleming zvani „plamena glava”. Njegova crvena kosa se odmah mogla videti čak i onda kada je pokušavao da je sakrije ispod elegantnog crnog šešira.

Stari Pet je nanišanio njega. Fleming je bio stvarno pravi pasji sin iz pakla. Jedan prokleta opasan Jenki-ubojica, koga je rat doveo ovamo u Teksas i on je tu i ostao, jer ljudi sa dva brza revolvera kakav je on ovde su uvek bili traženi.

Pet je spustio cev svoje puške. Zviznuo je i odmah se pojavio njegov konj koji se bio udaljio samo nekoliko metara od njega.

Uhvatio je uzde konja, za trenutak se kolebao, a zatim je skočio i vinuo se u sedlo neverovatnom brzinom za njegove godine.

Sagnuo se preko sedla. Gledao je napred.

Sid Karpenter je jahao kao đavo. Međutim, prednost koju je stekao sigurno neće biti dovoljna. On, Pet je znao šta će Fleming sada preduzeti.

Nekoliko kugli upućeno je prema starom čoveku. Promašili su ga za čitavu dužinu konja.

— Jenki! — promrmlja starac za sebe. — Uvek su loše gađali. Niste imali oficire koji bi vas naučili kako se to radi. Ta prokleta Jenki-banda!

Pet je promenio pravac. On nije gajio nikakve iluzije. Bio je suviše star i bilo mu je jasno da će ga oni stići i upucati. Samo je pitanje vremena kada će se to desiti!

Negde oko pola milje ispred njega nalazio se potok Bel Krik. Ako stigne do njegove obale i smesti se u zaklon onda će Karpenter imati realne šanse da umakne. Naravno, pod pretpostavkom da rana mladića nije ozbiljna.

Još jednom je stari čovek promenio pravac. Zatim se osvrnuo nazad.

Fleming je podigao ruku. Divlja horda se podelila na nekoliko grupa. Prilazili su mu sa svih strana. Fleming je zaista dobro poznao svoj zanat. Samo u nečemu je pogrešio!

On nije očekivao da će Pet pružiti otpor i da će se predati tako lako.

Stari čovek se nije bojao smrti, samo je psovao što će baš jedan Jenki da ga pošalje na onaj svet.

Ispred njega su se nalazile breze. Iza njih je bio jedan gust pojas, mešovita šuma i žbunje, a tamo je negde i potok do koga je morao da stigne.

Dolazili su sada s leve i desne strane i pokušali su da mu preseku put. On je bio poslednja prepreka koja ih je ometala da stignu do Karpentera. Čim njega likvidiraju oni će poći u poteru za Karpenterom. Onda će nestati i poslednji svedok napada na kola. Samo, da li će biti tako?

— Prokleti psi!

Pet je osetio udarac u rame. Bacio ga je napred, ali je stari čovek uspeo da se održi na konju. Bilo je besmisleno da odgovara na vatru. Jer, da bi to učinio morao bi da zaustavi konja i da nišani. To će uraditi kasnije kada stigne u šumu i do potoka koji će mu izvesno vreme služiti kao dobar zaklon.

Sledeća kugla pogodila je starog čoveka.

Kriknuo je. Nešto od bola, nešto od besa, a nešto i zato da i sebe ohrabri kako bi izdržao.

Kulaš je krenuo kroz nisko žbunje.

— Na jug, Side! — viknuo je on još jednom mada mu je bilo jasno da ga Sid neće čuti.

U daljini je čuo žubor vode bistrog potoka kroz čije korito je u svako doba godine tekla voda. Čak i za vreme ovih jako vrelih dana koji su izgledali tako kao da sunce hoće da sprži Teksas.

Žubor vode učinio mu se kao muzika. Još jednom mu se razbistrio pogled. Ugledao je obalu. Zauzdao je kulaša.

Kada je stigao do nasipa, sjahao je. Bacio se na zemlju i prevrtao se niz blagi nagib sve dok nije pao u vodu. Našao je kamen koji je bio toliko veliki da ga štiti bar sa jedne strane kao zaklon.

Idu! Polako. Čovek za čovekom. Da bi sledili Karpentera oni su svakako morali da pređu preko potoka.

Još nikad u svom životu Pet nije tako gledao smrti u oči. Ipak, radovao se što će Karpenter uspeti. Bio je siguran u to. Zašto, to nije mogao samom sebi da objasni.

Čuo ih je kako dolaze.

Prvi jahač pojavio se na nasipu pored potoka.

Puška starog čoveka se oglasila.

Nitkov je bio bačen sa konja kao da ga je udarila neka ogromna pesnica.

Pet se okrenuo na drugu stranu.

Na oko desetak metara desno pojavio se drugi napadač. On se bacio iz sedla i kotrljao se prema vodi. Zatim je pogledao u cev „vinčesterke” starog čoveka.

Sevnula je vatra i posle toga je nastala tišina.

— Hej! — viknuo je Pet. — Plamena glavo! — odjeknuo je njegov glas kroz malu šumu. — Dogodiće se ono što se dogodilo onda kada se jedan pobunjenik borio protiv gomile izdajnika. Vi ćete stići tog momka i upucaćete ga, baš kao i onda, ali će se proliti mnogo vaše krvi!

Stari čovek je za trenutak zatvorio oči. Zatim ih je brzo otvorio. Polako je njegov pogled prelazio sa mesta na mesto unaokolo.

Svuda mirno!

Međutim, on je znao da je to samo prividno. Fleming se sigurno savetovao sa svojim ljudima kako da srede tog starog lupeža.

Pet je znao šta će se dogoditi. Oni će se pojaviti na tri mesta istovremeno. Levo i desno od njega i ispred njega.

Biće to njegovi poslednji časovi na ovom svetu, jer oni su računali na to da on neće moći da gleda na sve strane!

Pomislio je na plavokosog mladića koji je igrom sudbine krenuo da prati transport za Santa Anu.

Prednost koju je Karpenter dosad postigao nije mala. Možda je bila i dovoljna da umakne banditima. Ako se bude držao onoga što mu je Pet rekao stići će u stenoviti, teško prolazni predeo oko Hords Krika. Tamo se gubi svaki trag. Ako ga plamena glava Fleming ne stigne dotle dalje ga neće tražiti nego će se vratiti natrag u Lejkvil. I taj kurvin sin će svom gazdi tvrditi da je ispunio zadatak. Dobiće novca, opiće se u Lejkvilu i čekaće sledeći zadatak. Jer, treba još mnogo da se uradi. Ben Henkhamer još nije postigao svoj cilj.

Pet je razmišljao o tome dok nisu došli. A došli su baš onako kako je on pretpostavljao. Naravno, znao je Jenkije i poznavao je dobro njihovu taktiku.

Stari čovek se okrenuo na desnu stranu. Tu se prevario. Plamena glava Fleming nije se nalazio među banditima koji su hteli da ga upucaju i zatim krenu u lov na Karpentera.

Izgleda da je zaista došao kraj!

Pet je izvadio revolver. Otvorio je vatru na bandite. Video je da su dvojica od njih pali. Bio je opet pogođen, teško! Umro je sa psovkom na usnama što nije pogodio Fleminga.

II

Sid Karpenter nije znao kako je dospeo između ovih stena. Takođe mu nije bilo jasno kako je ovamo stigao i gde se nalazi.

Valjda negde na putu između Santa Ane i Lejkvila?

On je poslušao ono što mu je rekao stari Pet. Jahao je prema jugu.

Njegovog konja nije nigde bilo. Sunce je peklo. Prema položaju njegovih zraka zaključio je da nije dugo bio u nesvesti. Bili su napadnuti tri ili četiri sata ranije!

Jezik u ustima bjo mu je težak kao kamen. Košulja na grudima prekrivena krvlju. Pritisnuo ju je na ranu pokušavajući da ublaži bol.

Uspravio se pridržavajući se rukama za tlo. Zatim se okrenuo na drugu stranu. Nadao se da će tako bolovi da prestanu.

Sid je zatvorio oči.

Zadnja stanica, pomislio je on. Uplašio se. Ovde da umre gde ga niko neće naći da ga sahrani pristojno! Pa to je strašno.

Pogledao je unaokolo. Još je u njemu bilo snage ali je osećao da će umreti u ovoj divljini.

Nešto se čulo. Da, to je topot konjskih kopita!

Prvo što je pomislio bilo je to da su Fleming i njegova banda otkrili njegove tragove i da dolaze da ga što pre pošalju na onaj svet.

Pomislio je na Peta. Taj stari čovek protiv cele bande! Naravno da neće moći dugo da ih zadrži.

Sid Karpenter se oprezno naslonio na stenu.

Ipak, odjek kopita dolazio je iz pravca u kome je on jahao.

Samo jedan konj!

Sid je pokušao da se pribere. Možda se vara? Možda ima više konja? Fleming ne bi poslao samo jednog čoveka! Taj

nitkov je želeo da ne bude nijednog koji će preživeti. Dakle, svi ljudi su pošli u lov na njega.

Ipak, samo jedan konj. Tu nije bilo sumnje.

Predeo je sada dobio neku ružičastu boju. Sid kao da se predao. Osećao je da je smrt tu negde blizu iznad njegove glave. Otputovao u jedan svet gde više nema neprijatelja niti nasilja.

Tako je moralo da bude! Tu pomoći nema.

Vratio se nazad. Njegove misli su odjednom krenule drugim tokom. Možda će ipak ostati živ?

Jasno je video visokog, snažnog čoveka koji je jahao na mrkovu sa šeširom na glavi od koga su mu se jedva mogle videti oči i obrve.

Sid Spenser nikada dotle nije video tog čoveka. Međutim, to ništa ne znači. Fleming stalno dovodi nove ljude!

Karpenter se mašio revolvera. Njegove ruke su drhtale dok ga je vadio iz futrole. Napregao je sve snage svoga namučenog tela.

Polako je podigao revolver, naslonio cev na stenu i nanišanio.

Taman kada je hteo da pristine obarač setio se toga da je jahač suviše daleko da ga pogodi njegov metak.

Niz lice mladića tekao je znoj potocima. Brisao je rukom čelo i lice.

Čovek je sigurno bio jedan od Flemingovih bandita. Primetio je da na konju nosi vodu. To je bilo ono što mu je bilo potrebno da se okrepi i preživi ovde među ovim usijanim stenama. Da li će uspeti da ga upuca i domogne se tečnosti koja za njega, Sida znači život ili smrt?

Zamutilo mu se u očima. Bio je toliko iscrpljen da nije mogao da puca. Znači, sve je izgubljeno!

Njegova poslednja šansa je propala!

Podigao je revolver i naslonio ga obema rukama na stenu iza koje se nalazio u zaklonu.

*

Šejn nije bio tako pospan kao što je izgledalo na prvi pogled. Šešir je doduše smanjivao njegovo vidno polje ali je jasno mogao da vidi senku koja se nalazila desno iza stene.

Čovek čija se samo senka mogla primetiti, a sam se ne pokazuje sigurno nema dobre namere. Međutim, taj čovek svakako nije naročito opasan kad je tako nespretno stao u zaklon da je mogla da se vidi njegova senka.

Samo iz tog razloga Šejn je nastavio svoj put ne ispuštajući nijednog trenutka iz vida senku. Kao slučajno on je spustio ruku na dršku revolvera.

Senka se pokrenula. Taj čovek je menjao položaj.

A zatim se iznad stene pojavila tamna cev revolvera.

Šejn je u istom trenutku skliznuo sa leve strane svoga mrkova udario ga pozadi kako bi krenuo napred, a on sam se bacio u zaklon.

Prasnulo je pucanj.

Kugla je fijuknula kroz vreli vazduh, udarila u stenu i odbila se od nje.

Mrkov je prošao pored zaklona nepoznatog čoveka i stao.

Revolver tajanstvenog pucaroša se povukao ponovo iza stene.

Šejn je ostao da leži. Zatim je ustao.

Ništa se nije dogodilo!

Šejn je izvesno vreme stajao nepomično. Zatim se oglasio njegov revolver. Kugla se odbila od stene odakle je pucao nepoznati čovek.

Posle pucnja nastala je tišina.

Polako je Šejn nastavio da ide napred. A zatim je čuo stenjanje. Bio je to znak da nepoznati čovek ne predstavlja opasnost za njega. Bar u tom trenutku. Možda kasnije kada se oporavi.

Šejn nije čekao to. Pretrčao je poslednje metre i stao tako da je mogao da baci pogled iza zaklona.

Ugledao je plavog mladića kako zgrčen čuči u senci stene i drži obe ruke na grudima. Šta to treba da znači? Bio je siguran da ga on nije pogodio. Video je razrogačene oči, strah u njima i revolver koji se nalazio pored mladića.

— Znači, ipak ste me stigli i ubižete me! — kazao je Karpenter tihim glasom. — Poslednjeg, pošto su Pet i ostali mrtvi.

Šejn je vratio revolver u futrolu. Zviznuo je mrkovu koji je odmah bio tu, uzeo čuturicu sa vodom i prišao ranjenom mladiću. Pored Karpentera je kleknuo, stavio mu bocu na usta i dao mu da pije.

— Davoljski teško si ranjen, mladiću — rekao je Šejn zamišljeno. — A ti si mene zamenio za nekog drugog. Ko je Pet i ko su ti ostali?

Sid Karpenter je kašliao. Pljuvao je krv, okrenuo je glavu u stranu kako Šejn ne bi primetio koliko ga ta rana boli. Zatim je počeo da pada.

Šejn ga je prihvatio i namestio ga da se nasloni na jedan kamen iza stene. Dao mu je još vode. Zatim je raskopčao košulju, zagledao povredu i ponovo zakopčao košulju.

Mladiću niko više ne može pomoći.

Sid Karpenter je otvorio oči. Osvrnuo se unaokolo.

— Svi su mrtvi — reče on tiho. — Svi! Džonson, Balister, Lorenc, Pet. Ja sam poslednji. Fleming me traži. Mislio sam da si ti jedan od njegovih bandita.

Šejn odmahnu glavom.

— Hteli smo da odnesemo zlato u Santa Anu — reče Sid. — Jedini ko je mogao da kupi zlato u Lejkvilu je Ben Henkhamer. I on nije bio zainteresovan za to da mi ostanemo živi.

Šejn je klimnuo glavom mada nije razumeo o čemu mladić priča.

— On je poslao za nama Fleminga, plamenu glavu. Henkhamer je znao da mi zlato možemo da prodamo samo u Santa Ani. Dakle, nije mu bilo teško da naredi da nas njegovi revolveraši poubijaju i da uzmu zlato.

Ponovo je Šejn samo klimnuo glavom. Hteo je da pusti

mladića da dalje priča. Njemu, Karpenteru, je ostalo malo vremena i svako pitanje bi skratilo to vreme.

— Nama je bio potreban novac — objasni mu Sid Karpenter. — On nas ima sve u svojim šakama. Mi smo zaduženi kod njega. Za četiri nedelje je rok za plaćanje. Ako mi ne...

Sid Karpenter je zatvorio oči. Njegovo lice se iskrivilo.

— Ko si ti, mladiću?

— Sid Karpenter — odgovorio je plavokosi momak zatvorivši oči iz kojih su tekle suze. — Umreću!

Šejn je ćutao.

— Umreću — ponovio je Sid Karpenter. — Isto tako kao što su umrli i ostali. Uvek smo krvlju plaćali svoju slobodu. Moraš me odneti Mariji! Čuješ li me?

— Dobro, mladiću, odneću te Mariji. U Lejkvil?

Sid Karpenter je klimnuo glavom.

— Lejkvil — potvrdio je on. — Tamo se nalazi i jedan doktor. Možda će me i lečiti ako mu Henkhamer to ne zabrani.

— Ne boj se, mladiću — reče Šejn.

Sid Karpenter više nije mogao da čuje. Njegove oči su gledale u visoko, plavo nebo Teksasa kao da je odatle očekivao pomoć. Da se desi neko čudo. Da ostane u životu!

Fleming, plamena glava, Henkhamer i Marija. Imena sa kojima ne može ništa da počne.

Mladić je pozeleo da ga odnese u Lejkvil kod Marije i kod doktora.

Šejn je ustao. Poslednja želja mladog Sida Karpentera bila je za njega kao neka svetinja. Ako ne dospe do doktora bar će biti sahranjen u Lejkvilu.

*

— Nema više kredita, Marija — rekao je Elam Hardon. Namrštio se. Slegao je istovremeno ramenima. Okrenuo se onamo gde se nalazio ulaz u prodavnicu.

Pre nego što je mogla da se okrene Marija je već znala ko se nalazi iza nje.

Robert Henkhamer, jedini naslednik čoveka koji je kao kralj vladao Lejkvilom. Ranč i rudnici tog moćnog Henkhamera nalazili su se izvan grada. Severno od Braunsvida. Stari lisac brinuo se o ranču i rudnicima. Robert je imao zadatak da živi u gradu i da održava ugled porodice. Pri tom je mogao da računa da će se uvek u njegovoj blizini naći dvojica revolveraša koji će ga pratiti na svakom koraku.

Marija Karpenter je zabacila glavu i njena kosa se rasula niz lepa ramena. Duga, crna kosa lepe mlade žene. Ali, u njenim tamnim očima sevnule su munte. Odmah se videlo da mrzi Henkhamerove. Naročito ovog najmlađeg od njih koji je stajao na vratima i cerio se.

— Ti si svakog dana lepša, devojkco pomešane krvi — rekao je Robert i ušao u prodavnicu.

Iza njega, kao dve senke, pojavili su se dvojica revolveraša. Mračni tipovi. Zvali su se Kain i Abel Kingsli. Oni nisu podnosili Roberta isto tako kao ni on njih ali su morali da

slušaju naređenje starog Bena da dođu u grad i čuvaju tog mladog nestaška kako ga neko ne bi napao.

Elam Hardon se sagnuo iza tezge

Đavolski opasno, pomislio je on. Robert Henkhamer i Marija Carpenter! Pa to je kao vatra i voda. Lepa devojka pomešane krvi i Teksašanin! U njenim žilama tekla je meksi-kanska krv i zato su je smatrali osobom niže vrste.

— Molim vas, Marija! — rekao je Elam tiho.

Međutim, bilo je suviše kasno.

Marija Carpenter je pošla prema mladom Henkhameru. Dva koraka ispred njega ona je stala i pokazala rukom prema Kainu i Abelu, večitim senkama Roberta.

— Zar se ti bojiš mene, kopile jedno? — upitala je lepa, ponosna žena podrugljivo. Osmehnula se Robertu, ali u tom osmehu je sevnulo nešto opasno. — Pričuvaj se da te ne ujedem. Henkhamere mladi. Ujed jedne žene pomešane krvi je opasan!

Robert Henkhamer se trgao. Okrenuo se besno prema svojim pratiocima.

— Gubite se! — ciknuo je on.

Braća Kingsli su zbunjeno gledali jedan u drugog.

— Čuj, Roberte! — reče Kain koji je sa svojim iskrivljenim nosom i upalim očima bio ružniji od svoga brata. — Nama je gazda naredio da uvek budemo pored tebe.

Marija se smejala.

— Morate li biti tu kada on vodi ljubav sa nekom devojkom iz saluna? — upita ona i pogleda u Roberta. — Nije ni čudo kada sigurno ne možeš sam da izadeš na kraj s nekom namigušom, Henkhamere mladi!

Mladi Henkhamer je pocrveneo.

— Sto mu gromova, gubite se vas dvojica! — ciknu on. — Kada nema staroga ja sam gazda u Lejkvilu i ja naređujem!

Kain i Abel Kingsli slegli su ramenima.

— Zar niste čula šta je gazda naredio? — upita Marija tiho. — Ili te pak ljudi više ne slušaju, Roberte?

Elam Hardon se sagnuo još više ispod tezge. Koliko je mogao da se seti uvek je bilo nepritika kada se sretnu Marija Carpenter i Robert Henkhamer.

— Do đavola...

Abel Kingsli koji je bio nešto niži rastom nego njegov brat Kain čije su biele usne bile još više naglašene brižljivo štucovanim brkovima mahnuo je sada rukom.

— Dobro, Robi — reče on tiho mada je znao da mladi Henkhamer nije baš mnogo voleo kad ga zovu Robi, jer su mu se tim imenom podsmevali kada je bio dete.

Pre nego što je Robert Henkhamer na svom običaju mogao da prasne braća Kingsli su se povukli. Iza njih je ostala tišina. Samo je zidni sat u pordavnici kućao jednolično.

— I šta sada, Robi? — upita Marija.

Naslonila je ruke na kukove i povila svoje vitko telo nazad tako da su njene grudi skoro pocepale tanku bluzu.

Robert je ćutao.

— Sada ćeš kazati Elamu da mi odobri novi kredit pošto su

moj brat i ostali otišli u Santa Anu da prodaju zlato i vrate se sa dovoljno novca za otplatu — rekla je ona.

Mladi Henkhamer se kiselo osmehnulo.

— Da li si ti sigurna u to? — upitao je.

Marija potvrdno klimnu glavom.

Samo za trenutak ju je naljutio to što se Robert Henkhamer smejao. Pomislila je da je to nesigurnost kod običnih žena. Jer, on je imao veze samo sa devojkama iz saluna koje je plaćao njegov otac i koje mu nisu pružale nikakav otpor zato što su htele da zadrže svoj posao.

— Sada ćemo ti i ja zajedno u magacin, Marija — reče on. — Tamo ćeš ti da se skineš i da igraš ulogu prostitutke. Ako mi se dopadne to s tobom, ja ću razmisliti da li ću ti odobriti kredit od deset dolara.

Ona se čak ni podrugljivo nije osmehnula.

Elam Hardon se povukao još jedan korak nazad. Robert je zaista bio lud! Trebalo je da zna kako će reagovati jedna tako ponosna žena na njegov predlog. Znao ju je!

— Deset dolara — ponovio je mladi Henkhamer i podigao ruku. — Kada sam poslednji put bio u San Antoniu to je bila najveća cena za jednu najlepšu Meksikanku, kurvu naravno.

— U San Antoniu? — upita Marija tiho.

Robert Henkhamer potvrdno klimnu glavom.

Njegov pogled je požudno milovao telo lepe devojke. Njene obline, njene bujne grudi koje su pritiskale bluzu!

Nije primetio da je Marija koraknula malo desno. Želeo je da je ima u svom zagrljaju i da je ima svu. Njeno telo, njene grudi.

Zanesen tim mislima on nije primetio kada je Marija Karpenter uzela bič sa police.

Probudio se iz tog sna tek kada je uska koža zviznula kroz vazduh i kada je osetio bol na svom licu.

Robert Henkhamer riknuo je kao bik.

Potrčao je napred u nameri da uhvati Mariju i da je privuče uz svoje telo.

Poleteo je u prazno. Tek kada je ramenom udario u tegu i kada je bič fijuknuo još jednom kroz vazduh on se osvestio i okrenuo se nazad.

On, Robert Henkhamer, kleknuo je i uhvatio se rukama za lice koje ga je bolelo. Osetio je krv i tek sada mu je bilo jasno koliko ga je ta polumeksikanka ponizila.

Marija je stajala tri koraka udaljena ispred njega. U njenim nežnim rukama nalazila se sačmarica. Cev je bila upearena u Roberta Henkhamera.

— Neka ti bog pomogne i svi svedci ako ti uputim sve kugle iz puške ukoliko budeš napravio makar jedan pogrešan korak — kazala je ona mirno.

Elam Hardon se ukočio od straha. On je znao da će Marija pucati. I to iz obe cevi istovremeno. A zatim će uzdignute glave napustiti prodavnicu.

Krv je curila niz lice Roberta Henkhamera. On je brisao svoje oči. Zatim je ugledao cevi puške ispred sebe. Prebledeo je.

— Izlazi na ulicu, Robi!

! Robert se trgao.

— Nisi valjda zaista tako mislila — promrmlja crnokosi čovek koga su se stanovnici grada isto tako bojali kao i njegovog moćnog oca. — To je neka šala, zar ne?

— Ono što sam rekla i što si čuo nije šala!

Polako se okrenuo Robert Henkhamer. Prošao je kroz prodavnicu i stupio na pločnik.

— Na ulicu, Robi!

Na suprotnoj strani ulice iz saluna su izašla braća Kingsli. Dve kuće pored saluna nalazila se šerifova kancelarija.

Šerif Dan Grifit, jedan snažan, dežmekast čovek izašao je na ulicu zajedno sa svojim pomoćnikom koji je zvao Džimi Kelaso.

Baš nasred ulice Robert Henkhamer je stao. Gledao je u Grifita i pomoćnika.

— Zašto ste vi plaćeni? — grmnu on. Time je mislio da opomene i braću Kingsli.

Šerif je mahnulo rukom.

— Baci svoju pušku, Marija! — naredi on.

Nije bio siguran da će ga poslušati.

Kelaso je prošao sa leve strane pored dežmekastog šerifa. On se probio napred. Bio je to mršav čovek, upalih obraza i na prvi pogled činilo se kao da nije u stanju da ubije običnu muvu koja mu leti ispred nosa. Međutim, izgled je varao!

— Zar nisi razumela šta je šerif rekao? — upita Kelaso grubim glasom. Bio je već naslonio ruku na dršku svoga revolvera. — Ili moramo da te opomenemo na španskom?

Marija nije ni okom trepnula. Cev puške bila je još uvek uperena na Roberta Henkhamera.

— Koliko košta najbolja meksikanska prostitutka u San Antoniju? — upita ona pomoćnika šerifa. — Ti to sigurno znaš!

Pomoćnik se zbunjeno počeošao po glavi. Razmišljao je.

— Dvadeset dolara — odgovorio je najzad.

— Ovaj kućkin sin Henkhamer ponudio mi je deset dolara i pomislio je da sam time preplaćena — reče Marija. — On je mene uvredio i zato sam se latila biča. Da li je to protiv zakona, Grifite?

Dežmekasti šerif je pogledao u braću Kingsli koji su se iscerili i izgleda nisu imali nameru da priteknu u pomoć Robertu Henkhameru.

— Elam Hardon može da svedoči da je tako bilo — ciku Marija. — Međutim, nisam sigurna da će on otvoriti usta jer bi u tom slučaju izgubio posao.

— Ti prokleta...!

Marija Karpenter je pucala.

Na pola metra od Roberta Henkhamera ispred njegovih nogu podigla se prašina koja je skoro sasvim pokrila njegovo lice obliveno krvlju.

Grifit je skočio nazad.

Džimi Kelaso, njegov pomoćnik, pokazao je više hrabrosti pošto se nadao da će ga Ben Henkhamer uskoro postaviti za šerifa umesto Grifita. Njegova ruka je uhvatila revolver.

Marija je to primetila.

— Ako budeš pucao, pomoćniče, ja još uvek imam vremena da ispraznim i drugu cev! — opomenula ga je ona. — Ali tada ne u prašinu! U tom slučaju bi ti imao Robija na savesti, a stari Henkhamer bi tvoj vrat produžio.

— Skloni to prokleta gvožđe! — naredio je Dan Grifit. Kelaso je reżao. Zatim je vratio revolver u futrolu.

— Ne tražim da se taj kurvin sin izvini — rekla je Marija Karpenter. — Samo, zahtevam to da on kada ode u San Antonio plati dvadeset dolara za najbolju laku devojku!

Svi su se unaokolo smeјali. Među njima je bilo malo onih koji su bili na strani Roberta Henkhamera, a niko se nije usudio da podrži Mariju. Svi su se boјali starog Henkhamera i morali su da obožavaju njegovog sina.

Marija je isпустила pušku iz ruke. Oružje je završilo u prašini.

Okrenula se ponosno na drugu stranu i uputila se prema kočijama kojima je došla u grad. Nadala se da će Elam Hardon pričekati sa otplatom njenog kredita.

— Ubiću te, Marija! — riknuo je Robert Henkhamer.

Marija je koračala dalje. Ugledala je vјahača koji je tog trenutka stigao u Leјkvil.

Visok, snažan čovek koji je jahao mrkova. Odmah se videlo da je konj iscrpljen. Na njegovim nozdrvama nalazila se bela pena.

III

— Marija!

Šejn je još uspeo da čuje! To je doviknuo crnokosi vitki mladić polumeksikanki koja je mirno išla prema kočijama.

— Ubiću te, Marija! — ciknuo je on razdraženo.

Šejn je jahao dalje. Sve do kočija. Tu se zaustavio i sjahao.

Nije obraćao pažnju na mrke poglede ljudi na glavnoj ulici grada. Bilo mu je potrebno da samo jednom pogleda tu mladu ženu i da mu bude jasno da je to ta Marija na koju je mislio Karpenter kada je umirao.

Marija je posrnula kada je prepoznala svoga mrtvog brata koji je bio vezan na konju. Noslonila se zatim na kola, pošto je ustala, i počela da plače.

— Rekao mi je da su svi ostali mrtvi — kazao je Šejn tiho. — Njegova poslednja želja je bila da ga donesem u Leјkvil. Kod doktora i kod Marije. Doktor mu više nije potreban.

— Okreni se već jednom, kurvo! Do đavola...

Šejn nije više obraćao pažnju na mladu polumeksikanku. Prošao je pored nje i uputio se dalje glavnom ulicom. Pogledao je za trenutak braću Kingsli i pomoćnika šerifa. Zatim se obratio šerifu.

— Zašto, zaboga, nosite tu zvezdu na grudima kada dozvoljavate da jedan poluidiot poteže oružje na ženu? — upita on grubim glasom.

Grifit se trgao. Gledao je ukočeno u Šejna. Zatim je njegov pogled raseјano odlutao onamo gde je Marija drhtavim prstima odvezivala svoga mrtvog brata sa konja.

— Sid Karpenter — rekao je Šejn tako glasno da je svako mogao da čuje. — Kada je umirao rekao je da želi da ga prebacim u Lejkvil. Hteo je da kaže šta se dogodilo njemu i ostalima. Ne znam ko su ostali, ali pre nego što je mladić umro kazao je da su oni svi mrtvi!

Kelaso se iscerio.

Grifit kao da se ukopao nogama u tlo ispod sebe.

Braća Kingsli su sevali očima.

Samo je Robert Henkhamer ostao miran. On je još uvek držao revolver u rukama, a cev je bila uperena u pravcu gde se nalazila polumeksikanka.

— Pucaću u tebe, Marija! — ciknu on.

Bio je potreban samo jedan korak i Šejn se već našao pored njega. Njegova čizma je svojim vrhom izbacila revolver iz ruke Roberta Henkhamera. A onda je njegova snažna pesnica pogodila lice tog nestašnog mladića.

Robi nije uspeo ni da krikne. Onesvestio se istog trenutka.

Braća Kingsli nisu preduzeli ništa.

Šerif Grifit je još uvek stajao kao ukopan nasred glavne ulice.

Na pločniku se nalazilo mnogo ljudi. Niko nije rekao ni jednu jedinu reč. Ali, svi su bili iznenađeni i zbunjeni.

Šejn se okrenuo prema Mariji Karpenter. Krenuo je prema devojci.

Nije načinio ni tri koraka kada je prasnuo pucanj. Olovo se zabilo desno od njegove čizme. Šejn je ipak nastavio da korača napred.

Prasnu još jedan pucanj. Ovog puta olovo je prohujalo pored leve strane Šejnovog tela.

Pucao je Džimi Kelaso, pomoćnik šerifa.

— Ako se oglasi još jedan pucanj, onda ćeš ti biti mrtav čovek! — viknuo je Kelaso zato što Šejn nije stao.

— On to misli ozbiljno, mister — rekla mu je Marija Karpenter tiho. — Nemojte mu pružiti priliku da to uradi. On to zaista misli ozbiljno!

Šejn je pogledao ženu koju je tuga toliko obuzela da se čudio kako je imala snage da ga opomene.

— Ne znam šta ovo treba da znači? — upitao je on Mariju tiho. — Sid je pomenuo ime Fleming, plamenu glavu, i Henkhamera.

— Sina tog Henkhamera ste baš sada poslali u carstvo snova — rekla je Marija. — Izgleda da imate snažnu pesnicu. Da vam kažem, svako u ovom gradu je dužan nešto Henkhameru. Čovek koji je pucao na vas je pomoćnik šerifa Kelaso. On je opsednut time da postane šerif. Možda veruje da će ga Henkhamer postaviti za šerifa ako zatvori oči i pravi se da nije ništa video.

Šejn se okrenuo.

Samo deset koraka delilo ga je od pomoćnika šerifa Kelasa koji je bio ispružio ruku napred u kojoj se nalazio revolver, a cev je bila uperena u Šejnove grudi.

Šejn je mahnuo rukom.

— Ako želiš da pucaš, onda vrati revolver u futrolu, Ke-

laso, a pre toga skini zvezdu sa svoje jakne — reče Šejn. — Ne želim da upucam nekog koji čuva zakon.

Kelaso se trgao. Nije računao na takvu reakciju.

— Zar me nisi razumeo, pomoćniče? — upitao je Šejn. — Ako si kukavica i ne želiš da ti i ja oprobamo svoje sposobnosti, onda baci revolver i skini zvezdu!

— Zašto? — upita Kelaso zbunjeno. — Zašto zvezdu?

— Zato što ja nikad ne pucam na onoga ko nosi zvezdu na grudima — odgovori Šejn hladno. — Pitaš tvoga šerifa da li sam u pravu. I, kaži mu, ako dođe do obračuna, da odman može da traži novog pomoćnika.

Kelaso je pogledao u Grifita koji je mirno stajao pored njega.

Serif Grifit je ćutao. Znao je i on da Kelaso želi da postane šerif ovog grada.

— Taj nitkov je doneo mrtvog čoveka u grad, šerife, a zatim je udario mladog Roberta Henkhamera tako jako da ga je onesvestio.

— Taj mrtvi mladić je Sid Karpenter — reče Šejn. — A onaj nitkov koga sam onesvestio udarcem pesnice je lupež kakvog dosad nisam sreo. Zamislite, pretio je da ubije jednu ženu! I, to na ulici pred očima toliko ljudi!

— Sid Karpenter? — upitao je Grifit iznenađeno.

— Tako mi je rekao da se zove pre nego što je umro — odgovorio je Šejn. — Ne poznajem ga. Molio me da ga odnesem u Lejkvil. Ja sam to i učinio. Ako niko nema protiv, osim pomoćnika koji je željan pucanja a izbegava jednu poštenu borbu, onda bih ja pomogao ovoj ženi da unese mrtvo telo u kočiju. Meni se čini da su oni rođaci.

— A posle toga? — upita Grifit.

Šejn pokaza rukom prema hotelu.

— Tamo me možete naći.

— Doneo je jednog mrtvog čoveka u grad i udario Roberta koji se onesvestio od te đavolske pesnice! — frknuo je Kelaso. — Treba li mi da ga...

— Sto mu gromova, zaveži već jednom ta pogana usta, Džimi! — viknuo je šerif Grifit. — Kada ćeš da se uzmeš u pamet! Čovek ti je ponudio da se pošteno borite. Tebi ne preostaje ništa drugo osim da prihvatiš ili ne prihvatiš njegovu ponudu. Da li si razumeo, pomoćniče?

Kelaso je vratio revolver u futrolu. Svi su očekivali da će baciti zvezdu i da će doći do obračuna sa Šejnom, međutim, on se okrenuo nazad i krenuo prema zgradi gde se nalazila šerifova kancelarija.

Šejn se vratio kod Marije. Podigao je mrtvog čoveka sa konja i stavio ga u kočije.

— Mogu li još nešto da vam pomognem, Marija? — upitao je on.

Marija Karpenter je odmahнула glavom.

— Mi smo i računali s tim da će biti poteškoća kada smo poslali kola u Santa Anu — kazala je ona. — Međutim, niko nije pomislio na to da će protivnik biti tako grub, tako surov i da će poubijati toliko njih. Bilo ih je pet. Džonson i Lorenc ostavili su porodice.

Šejn je stegao usne.

— Naše naselje nalazi se južno od Hords Krika na obroncima Braunsvuda — nastavila je Marija da govori. — Tu je više od dvadeset porodica. Mi smo vlasnici južne strane. Ben Henkhamer poseduje zemlju severno od reke. Idete dalje?

Šejn je potvrdno klimnuo glavom.

— Možda malo kasnije — promrmaljao je on.

— Čuvajte se! Uostalom, kako se vi zovete?

— Šejn.

— Vidim da ste snažan čovek, ali čuvajte se Šejne! Keraso je sada vaš neprijatelj koji će pokušati da vas što pre pošalje na onaj svet. Nemojte potceniti tog podmuklog ubicu, Šejne. On nema obzira. Sakrije se iza neke ograde i odmah puca. Samo tako može da ubije nekog. Gađ!

— Čuvaću se i biću oprezan, Marija. Meni je zaista jako žao tog mladića, mada ga dotle nikad nisam sreo. Kada sam ga našao bilo je već suviše kasno da mu se pomogne.

Marija Karpenter je obrisala suze.

— Hvala vam, mister Šejne — rekla je ona i popela se u kočije. Uхватila je uzde.

Možda je to bio najteži trenutak u njenom životu!

Morala je da sahrani svoga rođenog brata a i da kaže ostalima da među jahačima koji su pratili transport nema više onih koji će gledati plavo nebo i niko se od njih više neće vratiti da nekom poželi laku noć.

Šejn je dugo gledao za njom.

Polako je poterala konja i krenula iz grada. Podigla se prašina. Otpratio ju je pogledom.

Visoki jahač, Šejn, uhvatio je uzde mrkova. Uputio se prema štali.

Bezubi starac ga je gledao.

— Ti si nepoznat ovde — rekao je on. — Zato treba i da ti je jasno da od tebe tražim novac unapred.

— Misliš li zato što mrtvi više ne mogu da plate? — upitao je Šejn.

Starac se počeošao po glavi.

— U svakom slučaju za tebe će biti jeftinije — promrmaljao je on. — Upola jeftinije zato što si se usudio da tom mladom naduvenku Robiju Henkhameru svojim pesnicama uteraš pamet u glavu. Uvalio si se u veliku nevolju, ali najzad je bilo krajnje vreme da to neko uradi.

— A zašto je njegovo lice bilo krvavo? — upita Šejn.

— Zašto? — ponovi pitanje stari čovek. — Taj žuto-kljunac je hteo da dobije Mariju za deset dolara. Zato je ona zgrabila bič i kaiš je pogodio Robija posred lica. Mislim da je bilo bolje da je upucala tog magarca!

— U tom slučaju bi završila na vešalima — reče Šejn.

Stari čovek odmahnu rukom.

— U Lejkvilu nikad dosad nisu obesili neku ženu koja je branila svoju čast — rekao je on. — Ben Henkhamer ipak nije otišao tako daleko da dozvoli i to.

Ben Henkhamer je bio džin od čoveka ali nije delovao tako grubo jer nije bio debeo. Na njegovoj celavoj glavi jasno su se videle graške znoja.

Robert je već bio kod doktora koji mu je stavio flastere na rane. Njegove oči su ličile na staklo.

Kada je mladić posegao rukom za drugu čašicu viskija Ben Henkhamer ga je uhvatio za ruku i uzeo mu vatrenu vodicu.

Mladi čovek je skočio. Već drugi put danas on mora da bude taj koga će neko poniziti i napraviti od njega magarca.

— Sedi! — frknu stari Henkhamer. — Sedećeš sve dotle dok ti ja ne dozvolim da ustaneš!

Robert je poslušao. Primetio je kako se Kain Kingsli iscerio i namrštio se jer je znao da mu se taj nitkov podsmeva. Ta dva brata ga nisu podnosili. Samo su bili uz njega zato što ih je stari Ben plaćao!

— Robert je rekao da je on gazda i isterao nas kao pse kroz vrata i tamo nas ostavio, Bene — rekao je Abel Kingsli. — Ako treba da ga čuvamo onda moramo znati ko nam izdaje naređenja kojih se moramo držati.

Ben Henkhamer se zamislio.

— Radićete tako kako vam Robert naredi — reče on. — U gradu je Robi gazda kada ja nisam ovde. Ne mogu ja da brinem o svemu, razumete?

Braća Kingsli su klimnuli glavom.

— Ko je taj nitkov koji te je istukao i zauzeo se za Mariju Karpenter? — upitao je Ben.

Robert Henkhamer je slegao ramenima.

— Skoro da nisam ni uspeo da ga vidim — reče on.

— To je Šejn — obavesti ih Kain Kingsli i uhvati se rukom za svoj kirvi nos. — Tako sam čuo, ali više o njemu ne znam ništa. Znam samo to da se smestio u gradskom hotelu.

— Nikada nisi čuo za njega? Pa to je čudno. Da nije on neki revolveraš?

— On tako izgleda kao da svojim oružjem ne želi da pokaže da je neki jak čovek.

— Šejn je doneo u grad mrtvog Sida Karpentera — reče Robert. — Okrenite Grifita protiv njega. U tom slučaju biće nam potreban samo jedan svedok koji je krajičkom oka video kako je taj čovek ubio mladog Karpentera i Šejn će višiti na užetu.

Ben Henkhamer je razmišljao. Nije hteo tako brzo da donese odluku. Jer, Henri Fleming, plamena glava, nije se još bio vratio sa svojim ljudima. Uostalom, Fleming je bio taj koji je obavio sav posao. Tih prokletih kovača zlata koji su se bili uputili u Santa Anu više nema. Petorica muškaraca manje, a ostali neće dobiti novac. To bi značilo, ako gladni ne mogu da isplate kredit onda će na njega preći vlasništvo na predeo južno od Hords Krika. Tako je sklopljen ugovor koji su potpisali svi koji tamo žive.

Još samo mesec dana. Sveć kao da se smešila Benu Henkhameru. A ipak, taj snažni čovek si kiselo osmehnulo. Kao da se tu nešto zamutilo!

Šejn se isprečio na tom njegovom pobjedničkom putu.

Ben nikada nije obraćao pažnju na strance koji su navraćali u ovaj grad. Sada mu se učinilo da je ovo neka krupnija riba.

— Neka se Izabela brine o Šejnu — rekao je Ben Henkhamer Kainu Kingsliju. — Ona je najljepša djevojka. Zna da obavije svakog muškarca oko malog prsta. Osim toga nije važno o kome se radi. Ja želim da znam sve o tom kućinom sinu pre nego što odlučim šta ćemo preduzeti protiv njega. A osim toga hoću da ga lično upoznam. Možda možemo jeftino da ga kupimo.

— Dakle, treba da budemo mirni i da ništa ne preduzimamo! — oglasio se Robi. Kao da je bio razočaran.

— Ništa! — reče Ben. — Svet dotle dok ne saznamo nešto o njemu. Ti ćeš otići na ranč, sine. Sam i najprećim putem. Ne želim ovde neprilika. A i Fleming sigurno nije daleko. Jesi li me razumeo?

Robert je klimnuo glavom.

— Odmah, Robi! To sam hteo da ti kažem.

Robert je ustao i protegao se. Bilo je trenutaka kada je on svoga oca toliko mrzeo da bi mogao da mu puca u leđa. Međutim, bojao ga se i nikada se nije usudio da mu se usprotivi. Jer, Ben nije trpeo da neko ne izvršava ono što on naredi. Hteo je da bude gazda sve dok je mogao da diše.

Mladi Henkhamer je ustao i izašao iz saluna. Nešto kasnije on je već odjahao iz Lejkvila.

— Netašan je — reče Abel Kingsli. — Pre bih mogao da čujem čitav džak buva nego njega.

Kain je već bio otišao da se dogovori sa Izabelom.

— On je moj sin i on je Henkhamer — bromrljao je starac. Obrisao je maramicom svoju ćelavu glavu.

— To ništa ne olakšava položaj u ovoj zamršenoj stvari — rekao je Abel. Nasuo je sebi još jednu čašu iz boce viskija. — Kada se vraća Fleming?

— Onda kada on hoće — odvrati Ben Henkhamer. — On je svoj posao završio i niko ga više ne čeka. A šta je sa Kelasom?

— On je najpre izigravao velikog junaka a zatim je kao neko kuće podavio rep i otišao. Ali ja mislim da je Kelaso pravi čovek ako tražiš nekog ko će Šejna upucati iz zasede.

— Pacov! — pljunuo je Ben Henkhamer u pravcu kuda se izgubio Kelaso.

— Ponekad su potrebni i pacovi, Bene.

— Ako nam Šejn bude pravio probleme onda odveži Kelasa sa lanca! Razumeš?

Abel Kingsli klimnu glavom.

— Pošto „gladni“ sada više nemaju svoje zlato oni će nestati odavde u roku od mesec dana.

Ben Henkhamer je zamišljeno protrljao čelo. Onda će on postati vlasnik zemlje južno od Hords Rivera. Samo se pitao da li će se ljudi držati tog ugovora.

— Sutra ćemo odjahati do Marije Karpenter — reče on. — Ona je mlada. Izgubila je svoga oca i brata. Mogla bi da bude đavolski opasna i nagovori ostale da se bore. Ponudiću

joj nešto. Verovatno će prihvatiti, bar sada kada je ostala sama.

Ustao je.

— Videćemo se večeras u salunu gradskog hotela, Abele — kazao je on. — Hoću da upoznam tog čoveka koji se zove Šejn.

Abel je klimnuo glavom. Otpratio ga je pogledom dok je Ben prelazio glavnu ulicu i uputio se prema zgradi u kojoj se nalazila šerifova kancelarija.

Lako je bilo pogoditi šta stari Henkhamer namerava.

Jedna žena kakva je Marija Karpenter nije više imala šta da izgubi!

U slučaju da „gladni“ pruže otpor to ne bi bilo zakonski, ali u Lejkvilu ionako već davno nema zakona.

Postojao je samo Henkhamerov zakon!

*

Kada je neko zakucao na vrata Šejn se trgao. Njegova ruka se odmah našla tamo gde je stajao revolver.

— Da!

— Morala sam da vas probudim — čuo se prijatan ženski glas. — Za pet minuta biće sve spremno za kupanje. Treća vrata desno.

— Hvala.

Šejn je ustao. Tri sata je spavao. Svuda su sijale kerozinske lampe. Zapalio je lampu koja se nalazila na stolu i prišao prozoru.

Na suprotnoj strani ulice nalazila se šerifova kancelarija.

Pomoćnik šerifa Kelaso je stajao ispred vrata sa puškom u rukama. Izgleda da je gledao u fasadu gradskog hotela.

Marija ga je opomenula da se čuva pomoćnika šerifa. Taj čovek ne preza od toga da puca nekom u leđa.

A on, Šejn, bio je sada neprijatelj tom nitkovu! Tek što je stigao u Lejkvil već je natovario neprilike sebi na vrat.

Mada se nešto malo smirilo još uvek su se iznad ovog grada nalazili tmurni oblaci.

Šejn je stajao pored prozora nekoliko minuta.

Kelaso se nije pokrenuo sa mesta na kome se nalazio. Čak ni onda kada je dežmekasti šerif Dan Grifit izašao iz kancelarije da obiđe grad.

Sada je Šejnu bilo jasno da Kelaso ima oči samo za fasadu hotela.

Izgleda da ga je neko još zadržavao. Međutim, kada ga budu pustili sa lanca taj čovek može biti opasan.

Šejn je izašao iz sobe i ušao u kupatilo. Voda se pušila iz velikog bureta. Visokom čoveku je bilo potrebno kupanje posle tako dugog jahanja.

Kada se skinuo i hteo da skoči u bure sa vodom osetio je kako mu se diže kosa na vratu.

Neko je tiho ušao u prostoriju. Soba nije mogla da se zaključa sa unutrašnje strane.

Šejn je bacio pogled na stolicu i na oružje.

— Ako vam se voda pregrijala doneću hladnu.

Bila je to ta ista žena koja ga je probudila.

Sejn se polako okrenuo.

Bila je dosta visoka. Crnokosa. Lepotica kakvu njegovo oko odavno nije ugledalo. Podugačka suknja, tesna bluza koja je bila zakopčana skoro do kraja vrata.

Ipak, nalazila se ispred jednog nagog čoveka i izgleda da to njoj nije smetalo.

— Zovem se Izabela — rekla je lepotica i osmehnula se. — Vodim poslove hotela i saluna. Imam običaj da se o novim gostima brinem u početku ja lično.

Sejn protrlja oči.

— Lepo od vas! — osmehnulo se od srca kada je čuo reči vlasnice hotela. Tek sada je primetio koliko je lepa.

— Zovem se Izabela — reče ona s osmehom, koji bi zavrtelo mozak svakom muškarcu. — Da li ste me čuli? — upitala je ona i zabacila kosu nazad.

Sejn je gledao u nju kao da je ona neka boginja.

— Da li se brinete o svim gostima tako lepo?

— Ne! — odgovorila je Izabela. — Samo o onima koji su nam zanimljivi!

Sejn je skoro bio zaboravio da je došao da se kupi.

— Voda? — upita ona.

— Dobra je — odgovorio je on.

— Onda ćemo se možda videti kasnije u salunu — rekla je Izabela.

Htela je da izađe iz kupatila. Već je krenula.

— Zašto sam ja vama zanimljiv gost? — upita Šejn kada je lepotica stigla već do vrata.

Polako se okrenula nazad.

— Možda zato što se u gradu već ljudi klade da li ćete preživeti sledećih 24 časa, Šejne! — rekla je tiho.

— I, kako stojim na kladionici, Izabela?

— Deset prema tri protiv tebe!

— A, kako biste se vi kladili?

Osmehnula se tajanstveno.

— To još ne znam — rekla je. — Vi ste udarili Roberta Henkhamera i time stekli jednog velikog neprijatelja. Sigurno je i njegov otac, moćni Ben Henkhamer za to da vas što pre uklone sa ovog sveta. Uz to ste pomogli lepoj polumeksikanki. Meni se čini da vam se loše piše. Ja stvarno ne znam kako bih se kladila. Još se nisam odlučila.

Izabela je izašla iz kupatila. Vrata su se zatvorila za njom.

— Koliko? — upita Ben Henkhamer.

Fleming se bio pojavio.

— Toliko koliko je potrebno da vam i dalje budemo verni — odgovorio je crvenokosi revolveraš.

Henkhamer je klimnuo glavom.

— Izgubio sam četiri čoveka — reče Fleming.

— Kažu da je jedan nestao gore u brdima!

— Toga će pojesti vukovi. On ima nekoliko kugli u trbuhu.

— Stigao je u Lejkvil, Fleming! Tu će biti sahranjen.

Voda pande je slegao ramenima.

— Sta to znači? — upita on.

— Znači to, što sam rekao — odgovori Ben. — Neki stranac koji se zove Sejn doneo je mrtvog Sida Karpentera u grad. Da li vas je neko video?

— To je nemoguće!

— Da li je možda Karpenter ispričao nešto tom strancu što bi odalo naše ljude?

Fleming se osmehnuo.

— Neki ugled ne mogu da izgubim. A to ime Šejn mi zaista nije poznato.

— Niko ga ovde ne poznaje. Međutim, on je doneo sa sobom nemir u grad. Meni se to ne dopada.

— Onda ću ga ja ubiti, to je najjednostavnije! — reče Fleming odlučnim glasom.

Bio je to njegov način rešavanja problema. Mrtvi ne stvaraju nikakve teškoće, a nije se bojao ni duša onih koje je poubijao.

— Gde je zlato?

— U zapadnoj kolibi. Dvojica mojih momaka nalaze se tamo. Sutra ćemo ga doneti u grad i onda možeš da ga smetiš u trezor tvoje banke. Zar ne?

Henkhamer je klimnuo glavom.

— Slažem se — potvrdi on. Tako je Ben bio i zamislio da će se dogoditi.

— Kevin Gledis je došao sa mnom u grad — rekao je Fleming. — Sada se nalazi onamo u hotelu kod devojaka. Dugo je jahao i to mu je sada potrebno, razumeš li?

Henkhamer odmahnu glavom.

— Ne razumem — odgovorio je on.

— Čim bude završio on će se uputiti u zapadnu kolibu — objasnio je Fleming. — Onda će ih tamo biti trojica. U tom slučaju to zlato „gladnih“ neće biti tako usamljeno.

Henkhamer se smejao.

— A ti? — upita on.

— Ja ću se smestiti, kao i uvek, u hotelu — odgovorio je Fleming. — Jedan dan ću spavati a zatim ću raditi ono što je činio Gledis. Znaš gde možeš da me nađeš.

— Šejn se nalazi u istom hotelu.

Fleming se zamislio. Odmahnuo je rukom.

— On mene ne poznaje — reče on. — Ili ti misliš da treba da se upoznam s njim?

— Zasad ne! — odvratio je Henkhamer i podigao ruku. — Možda kasnije.

Fleming je klimnuo glavom.

— Onda do sutra u podne — kazao je on. — Volim da se odmorim pre nego što krenem da nešto uradim. Slažeš li se?

— Slažem se, Henri.

— Do đavola, Kevine, ti mi daješ sve manje i manje — čuo se neki ženski glas.

Šejn je koračao prema svojoj sobi u donjem delu hotela. Baš tada je prošao pored sobe u kojoj se neka prostitutka žalila da je dobila jako malo novaca. Nije Šejn voleo da prisluškuje tuđe razgovore ali ovog puta je ipak zastao.

Neki čovek se smejao.

— Zar vas Fleming ne plaća dobro? — upitala je devojka.

Ponovo se muškarac smejao.

— Ti mi sve više ličiš na plamenu glavu, Kevine Gledise — rekla je devojka. — To mi se ne dopada. Ti si oduvek bio džentlmen u bandi. Zato te i volim.

— Zbog toga ne bi trebalo da tražiš toliko novca od mene!

Šejn je nastavio da korača dalje.

Fleming, plamena glava, nalazio se u gradu! Banditi su se vratili pošto su završili svoj prijavni posao. Četiri mrtva čoveka ležalo je između Lejkvila i Santa Ane. Pošteni ljudi koji su naporno radili kako bi nešto i zaradili. Smrt ih je odnela suviše rano. Pre nego što su ispunili svoje želje.

Fleming ih je sprečio na tom putu. Naravno, naređenje je dao Henkhamer koji je plaćao tu bandu ubica.

Jedan od bandita nalazio se u sobi kod devojaka u hotelu. Bio je to Kevin Gledis.

Šejn je razmišljao za trenutak šta da uradi. Zatim se odlučio da se vrati u svoju sobu koja se nalazila tu blizu. Otvorio je vrata i čekao.

Kao da je prošla čitava večnost. Možda će taj čovek ostati čitavu noć kod devojke! Ipak, posle nekoliko minuta Šejnu je bilo sve jasno. Čovek je izašao iz sobe devojke i stao ispred vrata. Govorio je preko ramena.

— Videćemo se sutra, ptičice — rekao je on devojci koju Šejn nije mogao da vidi. — Moram da pravim društvo nekim mojim drugovima. Usamljeni su bez mene.

Nasmejao se ponovo.

Šejn ga je tek tada dobro video. Bio je to visok, snažan čovek, širokih ramena.

To što mu nije video lice nije mu ništa značilo. Bio je toliko upadljiv da bi Šejn u svako doba mogao da ga prepozna.

Šejn je razmišljao šta da uradi.

Kevin Gledis je sigurno krenuo da se pridruži ostalim banditima. Tu priliku nije trebalo da propusti.

Izašao je iz hotela kroz sporedan ulaz. Niko ga nije primetio kada je izlazio i kada se uputio u štalu za iznajmljivanje konja.

Bezubi stari čovek ga je gledao umornim očima.

— Mrkovu je ovde dobro — reče on. — Nijedan drugi konj nema tako dobar smeštaj, Šejne!

Šejn je ušao u štalu i osedlao mrkova.

— Da li je Gledis već odjahao? — upita on.

Starac, koji se zvao Bili, je potvrdno klimnuo glavom. Ustao je sa slame na kojoj je ležao i pokazao rukom prema ulici.

— Tamo je odjahao — rekao je on.

Šejn je požurio prema izlazu.

Da, ugledao je Gledisa. To je sigurno bio on

— Znaš li šta radiš? — upitao je stari Bili.

Šejn se osmehnuo.

— A znaš li ti na čijoj si strani, Bili? — upita on.

— Uvek sam bio na onoj pravoj strani — iscrpio se stari čovek. — Ili treba da ti kažem da je to jedna lepa žena koju ja volim i koja me poštuje!

— Marija Karpenter?

— Pa ona, na primer — reče Bili tiho. — Pre godinu dana otac, sada brat. Sto mu gromova...

— Onda smo na istoj strani, stari — kazao je Šejn. — Možda će se neko raspitivati gde sam ja?

— Ja sam jedan stari čovek kome je potrebno dosta vremena za odmor. Mislim da sam razumeo. Dok spavam ne mogu ništa da vidim, hombre.

Kevin Gledis je već bio nestao. Samo je još topot kopita njegovog konja odjekivao kroz noć.

Šejn se vinuo u sedlo svoga mrkova i mahnulo rukom vlasniku štale. Zatim je krenuo za Gledisom.

Trajalo je to više od jednog sata dok snažni čovek nije stigao tamo kuda je krenuo.

Bila je to jedna stara koliba na zapadnoj strani Henkhamerovog ranča.

Sada je Šejn držao dosta veliko rastojanje od Gledisa ipak je sada raspoznao senke dva čoveka ispred kolibe.

Za trenutak je razmišljao o tome da li se u kolibi nalazi još koji bandit.

A u jednoj noći može svašta da se dogodi!

IV

Aron Evigan, jedan od onih koji su tražili zlato južno od Hords Krika, posmatrao je jahača izvesno vreme. I nikako nije mogao da se otme utisku da taj čovek nešto krije. Jer, odmah se moglo primetiti da se jako oprezno približavao makem naselju na obroncima Lejk Braunsveda.

Otkako je Marija stigla ovde sa svojim mrtvim bratom i kada se čulo šta se dogodilo odlučili su da postave stražu.

Petorica njih je bilo ubijeno i banditi koje predvodi Fleming će verovatno napasti i malo naselje!

Zbog toga se Aron Evigan i povukao u senku jednog bora i naslonio na rame svoju „vinčesterku”.

Onamo na drugoj strani stajao je Toni Ašer koji je takođe bio određen u prvoj smeni straže.

Toni je imao dobre oči. Znači, sigurno je otkrio jahača kao i on.

Ipak, Evigan je zviznuo. Bio je to znak opomene. Jer, nalazili su se jedva dvadesetak metara jedan od drugog.

Ašer se pojavio između drveća. On je dao znak Aronu da je već primetio jahača i ponovo nestao u šumi.

Prošlo je oko tri minuta.

Aron Evigan je sav bio obliven znojem kada je video ja-

haća ispred sebe. Taj bi čovek sada jednim skokom mogao da se vine iz sedla i skoči na njega.

— Zadrži ruke na sedlu, brate! — naredio je Aron glasom koji je drhtao.

On je bio farmer u Virdžiniji, a zatim je krenuo u potragu za zlatom. Išao je svuda tamo gde je čuo da taj žuti metal može da se nađe. U stvari, nije bio neki veliki borac oružjem, već samo čovek koji je krenuo u potragu za srećom.

— Ne mrdaj! — ciknu Aron.

— To bih ti i ja savetovao! — oglasio se Ašer sa druge strane s puškom u rukama. Cev je bila uperena u Šejna.

Šejn je držao rukama rog sedla. Gledao je čas u jednog čas u drugog čoveka. Obojica su izgledali tako kao da nisu nimalo opasni.

— Ja sam Šejn — kazao je on. — Tražim Mariju.

Evigan je progutao pljuvačku. Njegove oči su se suzile.

— Niste li vi čovek koji je doneo Sida Karpentera u grad? — upita on.

— Baš taj sam ja!

— Ne poznajem vas i ne bih vam verovao — oglasio se Toni Ašer.

— I ja nisam siguran — reče Aron Evigan. — Idi i dovedi Mariju. Ukoliko u međuvremenu bude napravio makar jedan pogrešan pokret ja ću ga upucati bez razmišljanja.

Toni Ašer je nestao između drveća.

Šejn nije mrdao rukama kako ne bi dao povoda momku da puca na njega. Posle svega što se dogodilo među kopačima zlata je vladalo ratno stanje. Dakle, trebalo je biti oprezan.

— Toni i ti — oglasio se Šejn. — Umete li vi da ruku-jete oružjem?

— U svakom slučaju znamo da upotrebimo tu gvožđuriju toliko da se ti jako brzo nađeš na onom svetu ako veslaš pod pogrešnom zastavom.

Šejn se osmehnuo.

Nekoliko minuta kasnije video ju je ponovo.

Marija Karpenter! Lepa polumeksikanka koja je bićem naučila pameti Roberta Henkhamera. Na sebi je imala kućnu haljinu, belu i skoro providnu.

— Šejne! — reče ona tiho.

— Da li si sigurna da je to on? — upitaše skoro istovremeno Ašer i Evigan.

— Do đavola, jesam! Spustite cevi pušaka.

Šejn se vinuo iz sedla i prišao Mariji. Kopači zlata su ga otpratili pogledima i vrteli glavu kao da još uvek ne veruju da je to on, Šejn.

— Fleming se vratio u grad — kazao je Šejn. — Zajedno sa svojim ljudima. Jednog od njih sam ja pratio do Henkhamerovog ranča. Potrebna mi je pomoć.

Ašer i Evigan su se trgli.

Marija je stegla usne.

— Koliko ljudi? — upita ona.

— U toj kolibi nalaze se trojica bandita — odgovorio je on. — Ne bi trebalo da dode do borbe.

Iz Marijinih očiju sevnula je mržnja.

— Moj brat i još četvorica mučki su ubijeni! — ciknula je ona. — Odneli su nam zlato i...

Šejn je prekinuo lepu ženu.

— Potrebni su nam svedoci — rekao je tiho. — Zasad niko neće da svedoči protiv Henkhamera.

— Misliš...

Marija Carpenter je spustila pogled. Naravno da je Šejn bio u pravu. Ona ne treba da misli na slepu osvetu. Ne treba misliti na mrtve već na žive. Kada jednog dana Henkhameru bude slomljena kičma onda će život za njih da se nastavi svojim uobičajenim tokom.

— Niko ne sme saznati da sam ja učestvovao u ovoj akciji — dodao je Šejn. — Sve se mora uraditi brzo. Ja moram odmah da se vratim u grad.

Devojka je pokazala rukom prema Ašeru i Eviganu.

— Njih dvojica i ja idemo s tobom, Šejne! — rekla je.

*

Kevin Gledis je ispustio bocu viskija iz ruke. Bio je umoran kao pas. Ali, njegova čula su bila budna.

— Zar ne čujete ništa? — zabrunda on.

Delavo i Martinez koji su se nalazili zajedno sa Gledisom u kolibi slegli su ramenima.

— Na šta misliš? — upita Martinez, Meksikanac.

— Čulo se tako kao kada neko stane na suhu grančicu — reče Kevin Gledis. — Pogledajte! Idi ti, Martinez!

— Zašto uvek ja?

— Zato što ti ja kažem!

— Gledis ne voli Meksikance zato što su mu u Sonori skoro stavili uže oko vrata — objasnio je Delavo.

— Do đavola, šta ja imam s tim što se dogodilo u Sonori? — upita Martinez.

— Nikakve veze ti tu nemaš — odgovori Gledis. — Idi pogledaj i obidi unaokolo oko kolibe. Možda ima nečeg sumnjivog!

Martinez je prešao rukom preko svoje masne kose. Opsovao je na meksikanskom jeziku i uzeo „vinčesterku” u ruke.

— Idem, ali ne zato što sam Meksikanac — rekao je.

Gledis je odmahnuo glavom.

— Ne zato što si Meksikanac — promrmlja on — već zato što si ti prvi do vrata!

Martinez je režao dok je otvarao vrata i uputio se u noćnu tminu. Petom čizme je besno gurnuo vrata za sobom.

Delavo i Gledis su se smejali.

Martinez je koraknuo dva puta. Zurio je u mrak i pokušavao da očima probije noćnu tamu.

Nije mogao ništa da vidi.

Možda se tom lupežu Gledisu opet nešto pričinilo. Tako snažan čovek kao bik uvek će bojao i najmanjeg šuma.

— Idiot! — frknu Martinez.

Ipak, odlučio je da obide oko zgrade. Što je sigurno to je sigurno. Uostalom, sedeli su na zlatu onih koje su zvali „gladni”.

*

Aron Evigan je zamahnuo puškom tako da je Šejn za trenutak zatvorio oči. Uplašio se. Doduše, on je kopačima zlata savetovao da svoje protivnike onesveste, ali ne i da ih ubiju. Međutim, Aron je udario svom snagom.

Tup udarac i zatim je nastala tišina.

Ašer je pritrčao i uhvatio Meksikanca. Spustio ga je na tlo. Preko njegovog lica prešao je osmeh.

Prvi put su se suprotstavili Flemingovim banditima i ovo je bio prvi uspeh. Sreća im je izgleda bila naklonjena.

Ašer je gledao u Šejna.

Čovek Sedme brigade klimnuo je glavom. Stao je pored vrata, a zatim je dao znak Mariji Karpenter.

— Kurvin sin! — reče Marija drhtavim glasom. — Ovo je Henkhamerova zemlja na kojoj bi svako mogao da se kreće a da ga neki nitkov ne prati i da ga vređa.

Ašer se nasmejao. Rekao je nešto na španskom.

Dvojica muškaraca u kolibi bili su iznenađeni kada su ugledali ženu. A Šejn je računao baš na to da će ih ona izmamiti iz kolibe.

Čuli su se koraci, zatim se prevrnula neka stolica i najzad je neko opsovao.

— Žena! — uzviknuo je Gledis iznenađeno.

Marija se već našla na drugoj strani vrata. Naslonila se na drvenu fasadu kolibe i čvrsto držala pušku u rukama.

Ašer i Evigan su se nalazili u zaklonu i po Šejnovom naređenju smeli su da pucaju samo u slučaju velike opasnosti.

Šejn se nadao da će se kopači zlata držati onoga što im je rekao.

Vrata su odgurnuta nogom.

Pojavio se Gledis.

Marija zamahnu puškom i oev je odsela na glavi snažnog Gledisa koji je pao.

Šejn je video kako Gledis pada. Munjevito se stvorio u kolibi.

Delavo je stajao u levom uglu. U ruci je već držao revolver. On jedini kao da nije verovao da će se sve završiti mirno. Pucao je odmah kada je Šejn ušao u kolibu.

Bio je jako iznenađen da bi pogodio Šejna, jer visoki jahač se bacio na pod i otkotrljao se do drvenog zida kolibe.

— Samo jedan pogrešan pokret i ja ću ti uputiti kuglu pravo u tvoj vrapčiji mozak! — ciknula je Marija napolju. Ona je doduše oborila Gledisa ali ga nije izbacila iz borbe.

Šejn nije imao vremena da razmišlja o tome šta se napolju dešava. Nije mnogo ni brinuo o tome. Pored Marije tako su se nalazili još Ašer i Evigan.

Šejn je skočio prema stolu koji se nalazio nasred sobe.

Sada je Delavo pucao drugi put. Kugla je pogodila ono

mesto na kome se Šejn samo nekoliko sekundi ranije nalazio.

Nogom je Šejn prevrnuo sto.

Lampa je pala, gas se zapalio i vatra je uzela maha.

Delavo je pucao i treći put. Olovo je pogodilo sto iza koga se Šejn nalazio.

— Dobro, prestani! — viknuo je Šejn. — Ti možeš slobodno da odabereš, čoveče! Ili ćeš izgoreti ovde u kolibi ili ćeš izaći napolje sa podignutim rukama uvis. Tamo ima još onih koji te čekaju.

Istovremeno je Šejn uhvatio nogu stola i vukao ga ispred sebe kao neku vrstu zaklona dok se približavao izlazu iz kolibe.

Desno od vrata nalazile su se vreće sa zlatom. Šejn ih je odgurnuo.

Delavo se osećao kao vuk koji je priteran u tesnac.

Šejn je došao do vrata. Zatim se prevrnuo i uskoro se našao napolju. Bio mu je potreban samo jedan jedini pogled pa da se uveri da Marija i njeni prijatelji gospodare situacijom. I Gledis je sada bio onesvešćen i vezan.

Delavo se još uvek kolebao.

— Izlazim, do đavola! — riknuo je on najzad.

Šejn se iscerio. Naravno, on je i očekivao da će taj prokleti bandit izaći ovamo napolje. Ko bi dobrovoljno pristao da bude živ spaljen!

— Ne pucajte!

Marija je stajala pored vrata. Ona je to viknula. Ta lepa žena je i odlučivala da li nekog treba upucati ili ne.

Šejn je ustao kada je Delavo izašao iz kolibe.

Evigan ga je razoružao.

Kopači zlata su dobili bitku. Pobjeda koju su danas izvojevali na Henkhamerovom ranču biće im veliko ohrabrenje.

Šejn je podigao jednu vreću sa zlatom. Taj žuti metal je trebalo da stigne u Santa Anu i da se proda. Cena je bila velika. Pet ljudi je platilo glavom taj put. Oni koji su pratili transport. Taj žuti metal, sjajan, privlačan, eto donosi i nesreću. Petorica mrtvih ljudi koji su prenosili te kožne vreće!

U međuvremenu su banditi bili vezani na svojim konjima.

Evigan i Ašer su uzjahali svoje konje i držali uzde ostalih životinja.

— Odjašite — reče Šejn. — Najkraćim putem morate stići do vašeg naselja. Za svaki slučaj, večeras postavite dvostruku stražu. To vam ja savetujem, a mislim da ćete i vi to prihvatiti. Zar Marija...

Devojka je stala ispred Šejna.

— Moram biti iskrena — rekla je ona. — Mi smo odavno čekali da se pojavi jedan takav čovek kao što si ti. Svi mi I ja!

Za trenutak se naslonila na Šejnovu ruku. Drhtala je.

— Hvala ti, Šejne!

Samo za trenutak osetio je on njene vrele, vlažne usne.

Zatim se ona odvojila od njega i brzo se vinula u sedlo.

— Kada ćemo se videti ponovo, Šejne?

Visoki čovek je gledao u nju.

— Uskoro — odgovorio je on. — Sada moram što pre da se vratim u Lejkvil da ne primete da sam se izgubio iz grada. Samo, vežite što čvršće te bandite i čuvajte ih. Meni su oni jako potrebni, i to živi. Ne znam da li si me razumela, lepa devojko!

Marija Carpenter je klimnula glavom.

— Znam na šta misliš, Šejne — rekla je. — Znam, nemoj mi objašnjavati.

Poterala je svoga konja.

Šejn je obrisao čelo. Otrpao ju je pogledom. Šta to bi odjednom? Vrele usne, poljubac! Da li je to sanjao? Ali ne, sve se dogodilo onako kao što je bilo. Strasna i hrabra žena. Ovako nemirnom vremenu je baš takva i bila potrebna.

Šejn je uzjahao mrkova i poterao ga prema Lejkvilu.

V

— Gde je on? — upita Ben Henkhamer.

Izabela je pokazala prstom gore.

— U svojoj sobi — rekla je. — Možda je ponovo zaspa. Ipak, doći će on, Bene.

— Ja hoću da ga iscrpiš, Izabela. Nežno, polako i oprezno. On mora da ti veruje. Možda ćemo morati da ga sredi-mo, a ti ćeš ga namamiti u smrtnu klopku, slažeš li se?

Crnokosa devojka je klimnula glavom. Kao i svi ostali i ona je zavisila od Henkhamera. Možda je njoj bilo najbolje. Zarađivala je dobro. Dokle? Dok izvršava naređenja starog Henkhamera. Još godinu dana. Onda će otići iz Lejkvila i negde u nekom dalekom mestu gde je niko ne poznaje počće za nju novi život.

— Vidiš li samo kako se on ponaša? — frknuo je Henkhamer. — Idi i pogledaj šta radi.

Stari Henkhamer je bio nervozan. Nije bio navikao da on nekoga čeka. Kakva drskost od tog čoveka!

— Šta da mu kažem? — upita Izabela.

— Reci mu da Ben Henkhamer želi da razgovara s njim. Ništa drugo!

*

Kako je izgledalo činilo se da ga niko u poslednja tri sata nije tražio. Niko se nije raspitivao za njega u Bilijevoj štali. Tu je prošao šerif Grifit, ali se zadržao kratko. Nije ništa pitao.

Tako kako je izašao tako je Šejn i ušao u hotel. Kroz sporedni ulaz.

Stigao je do svoje sobe i ušao unutra. Skinuo je košulju i legao je u krevet.

Nije prošlo ni pet minuta a neko je zakucao na vrata.

— Da!

Neko je polako otvorio vrata. Svetlost iz hodnika je bila oskudna. Ipak, Šejn je raspoznao da je to Izabela.

— Šalje me Ben Henkhamer — reče devojka. Prišla je krevetu i stala. — I ja sam te čekala, Šejne!

— Posle kupanja sam ponovo zaspao — rekao je Šejn i uspravio se.

Njegov gornji deo mišićavog tela se sada više pokazao uz oskudno svetlo iz hodnika.

— Do đavola, sanjao sam neku lepu ženu.

— I? — upita ona.

— Sanjao sam tebe — reče on. — Lepa, neobično lepa, tajanstvena i uz to zakopčana do grla.

— Da li je istina to što si rekao?

— Da nije istina ne bih ni rekao.

Ispružio je ruku i dodirnuo njeno rame.

Bez ikakvog otpora dozvolila je da je privuče sebi i da je ljubi.

— Sanjao sam o tome da osetim tvoje telo.

Njegove ruke su se spustile niže i zavukle se ispod Izabeline bluze.

Izabela je zadrhtala kada je osetila njegove prste na svojoj goljoj koži. Pripila se uz njega i dozvolila mu da oseti šta se krije iza te zakopčane odeće.

— Nemoj sada, Sejne! — uzdahnula je ona i otela se iz njegovog zagrljaja. — Henkhamer...

— Henkhamer? — upita Šejn ljut što mu je ta lepotica izmigoljila iz ruku. — Kakve veze imam ja sa tim čovekom?

— Ti možda nemaš, ali ja imam — odgovorila je Izabela tiho. — Ovo je njegov hotel i njegov salon. Isto tako kao i ostali moram i ja da igram kako on svira. Molim te, Sejne!

Rekla je to ozbiljno i pomalo plašljivo.

— Pa šta još hoće taj čovek, da svi puze pred njim? — upitao je Šejn dok je oblačio košulju i zakopčavao pojas za revolvere.

— Ispričaću ti sve kasnije, ako želiš. Ali sada...

— Slažem se, draga — rekao je Šejn i još jednom zagrlio ženu. — Ne želim da zbog mene imaš nekih neprilika. Ti si mi se dopala i tu više povratka nema.

— Hvala ti, Sejne!

Visokom jahaču se učinilo da je to rečeno od srca.

Okrenula se i izašla iz sobe.

Šejn je krenuo za njom. Ona se bojala Henkhamera kao i svi ostali. Tako je izgledalo i tako se i pričalo. Šejn nije imao nikakvih razloga da sumnja u lepu Izabelu.

Išao je za Izabelom sve dok nisu stigli u salon u kome nije bilo baš tako živo. Nekoliko kaubojja, verovatno sa Henkhamerovog ranča i nekoliko poslovnih ljudi iz grada.

Bila su to lica koja je Šejn popodne video na ulici kada je došlo do onog što se desilo kada se on prvi put pojavio na ulici glavnog grada.

Odmah mu je bilo jasno. Oni, ili su bili ti koji su zavisili od Henkhamera ili su pak bili protiv njega ali nisu smeli da to kažu. Niko se izgleda nije odlučio da stane na stranu Marije Karpeneter.

Šejn je prišao dugačkom šanku.

— Viski — naručio je on od devojke koja se nalazila za šankom.

Stavila je čašu i jednu bocu ispred Šejna i osmehnula mu

se. Lepa devojka u jednom skupom salunu. Ovde su navraćali ljudi koji su sebi mogli da dozvole da bar jednom mesečno uživaju u onome čega nema u ostalim običnim salunima.

Izabela je klimnula glavom prema Šejnu i uputila se da posluži ostale goste.

Spretna je, pomislio je Šejn. Neće da otkrije na čijoj se strani nalazi.

— Šejne! — začuo se glas iza njega. Ugledao je namrgodeno lice sa sivim, hladnim očima.

— Henkhamer? — upitao je Šejn.

Ben Henkhamer je klimnuo glavom.

— Šta želiš od mene? — upitao je Šejn.

Henkhamer je za trenutak ćutao. Bilo je jasno da nije navikao da neko tako razgovara s njim.

— Da li ste me zvali da se izvinim zato što sam udario jednog prokletog kukavicu koji je okrenuo cev oružja u ženu i pretio da će je ubiti?

— Ko si ti, Šejne? — upitao je Henkhamer glasno kao da želi da svi čuju.

— Ja sam običan čovek — odvratio je Šejn. — Čovek koji nije dozvolio da jedan pomoćnik šerifa preti meni i da jedan drugi preti da će ubiti ženu. Tu nisam stvarno mogao da ostanem ravnodušan. Ne znam kako bih mogao da ih nazovem, ali i jedan i drugi su nitkovi svoje vrste!

Šejn je namerno govorio glasno kako bi ga svako u salunu mogao čuti.

— Ti si tvoga sina pogrešno vaspitao, rančeru — nastavio je on. — Nije svaka polumeksikanka kurva!

Henkhamer se kiselo osmehnulo.

— To je bio nespোরазум — reče on. — Robert je dobio ono što je zaslužio. To je njegova stvar. Ako ima nešto da ti kaže onda će on to sam učiniti.

Šejn je potvrdno klimnuo glavom.

— Dobro — reče on. — Time je ta stvar završena.

Henkhamer je potvrdno klimnuo glavom.

Međutim, u salunu je bilo jasno i Šejnu i svima ostalima da je to klimanje glavom bilo laž. Ta stvar za Henkhamera još nije bila završena.

— Kakve ti veze imaš sa kopačima zlata? — upitao je Ben.

— Kojim kopačima zlata? — upitao je Šejn. — Ja ne poznajem ovu oblast. Našao sam se u gradu samo zato što me je mladić koji je umirao zamolio da ga odnesem u Lejkvil kod doktora.

— Da li je rekao još nešto? — upita Henkhamer.

— Rekao mi je da se zove Sid Karpenter. Za priču mu nije preostalo ništa. I rekao je nešto što nisam razumeo: „Ostali su svi mrtvi ljudi.” Ne znam šta to treba da znači!

Rančer je slegao ramenima.

— Ne znam ni ja — rekao je on.

Šejn je odmahnuo rukom. Nasuo je sebi iz boce.

Dok je pio ugledao je čoveka sa krivim nosom i upalim obrazima koji je ulazio u salon. Iza njega je koračao još jedan čovek bleđa lica sa brkovima.

Šejnu je odmah bilo jasno da su njih dvojica braća.

Ušli su, razmenili pogled sa Henkhamerom i zatim seli za sto pored prozora.

— Da li bi ti zaštitio ženu, Henkhamere? — upita Šejn. Henkhamer je posle izvesnog razmišljanja klimnuo glavom.

— Moj otac mi je govorio da poštujem žene — rekao je on. — Bez obzira koja je boja njihove kože.

— Onda si sigurno bio na strani Jenkija!

Henkhamer se zamislio.

Šejn je odmahnuo brzo rukom.

— Uostalom, to se mene uopšte ne tiče — rekao je on. — To mi je palo na pamet kada sam ugledao onu dvojicu.

Pokazao je rukom prema braći Kingsli.

— Oni su stajali kao kipovi kada se to dogodilo, a nisu ni prstom mrdnuli. Isto tako kao ni šerif i njegov pomoćnik.

Krivi nos Kaina Kingslija je pocrveneo. Abel se trgao.

— Možda su se bojali da će tvoj sin pucati na nju ako se oni umešaju?

Henkhamer je klimnuo glavom. Jednim pogledom je dao znak braći Kingsli da budu mirni.

— Da ne razgovaramo više o tome — predložio je Henkhamer. — Da li ćeš ostati u Lejkvilu?

Šejn je odmahnuo rukom.

— Sigurno da neću — kazao je on. — Posetiću Mariju Karpenter i otaču do Sidove sahrane, a onda ću otići iz ovog grada u kome sam sreo samo kukavice, a nijednog pravog čoveka.

Henkhamer je prešao preko te uvrede.

— Jesi li je molio da te primi?

— Koga?

— Mariju?

Šejn je odmahnuo glavom.

— Nisam imao vremena da razgovaram s njom — odgovorio je on. — Moguće je da ona ima nešto protiv da ja prisustvujem sahrani Sida Karpentera. Ona će mi to reći. U tom slučaju ja ću se već sutra izgubiti iz Lejkvila mada mi se devojke dopadaju.

Pogledao je Izabelu koja je spustila pogled.

Henkhamer se osmehnuo.

— Lejkvil stvarno ima najlepše devojke — reče on ponosno.

— A kako izgleda i najmoćnijeg čoveka Teksasa — dodao je Šejn. — Ja mislim da se ti svi kurvini sinovi koje sam danas popodne sreo boje tebe. Niko se nije usudio da nešto preduzme protiv tvog razmaženog sina. Možda je to zbog toga što ti ljudi zavise od tebe! Da li je ovo tvoj grad i tvoja zemlja, Henkhamere?

Stari Ben se trgao.

— Još nije! — odgovorio je on oštro.

— Onda sam ja ovde jedini koji sme da kaže i da radi onako kako želi, zar ne? — upitao je Šejn.

— Pa, možda je i tako, Šejne — odvratio je Henkhamer brzo. — Ako budeš uradio nešto što mi se ne dopada ili uradiš nešto protiv mene onda ćeš se pokajati. U tom slučaju jako brzo ćeš krenuti za onima koji su ubijeni.

Šejn je koraknuo nazad. Stao je tako da može da kontroliše pokrete braće Kingsli.

Baš tog trenutka između Henkhamera i Šejna je stala Izabela.

— Zar nije dovoljno to što se dogodilo? — upitala je ona tihim glasom.

Izgledalo je to kao da se desilo tako iznenada. Međutim, Šejn je odmah primetio da je takav njen teatralni nastup bio već ranije dogovoren.

— Molim vas — rekla je ona. — Svako ima razloga da se uzbudi i ljuti. Bolje je da se prospava jedna noć. Sutra će već biti sve drukčije.

Šejn je gledao u lepu Izabelu. Iz njenih očiju je pročitao njenu želju da on bar ovu noć preživi kako bi bio pored nje.

— Lejkvil zaista ima najlepše devojke, ali i najpametnije — reče Šejn.

Izabela je bila u pravu. Nije bilo jako razumno suprotstaviti se jednom tako moćnom čoveku i izazivati ga, pogotovu što se oko njega nalaze ljudi koji će mu svakog momenta priskočiti u pomoć.

Jednog takvog čoveka kao što je Henkhamer treba savladati na drugi način. Polako. Kao na primer onakvim udarcima kao što je bio onaj u zapadnoj kolibi ranča. To će ga uzdrmati kada bude čuo šta se dogodilo.

— Mi ćemo sigurno nastaviti ovaj razgovor — reče Henkhamer. Dao je znak braći Kingsli.

Zajedno s njima izašao je iz saluna hotela.

Nešto kasnije začuo se topot konjskih kopita. Znači, Henkhamer i braća Kingsli su izašli iz grada i uputili se prema ranču.

Izabela je stajala pored Šejna. Kao da je odahnula.

— Hvala bogu! — rekla je ona tiho. — Nisam imala nameru da provedem noć sa mrtvim čovekom.

Okrenula se ostalim gostima koji su gledali u Šejna s puno poštovanja. Odavno se niko nije usudio da tako razgovara sa moćnim Henkhamerom. Većina od njih je želela da tom nitkovu najzad već jednom budu sabijeni rogovi u glavu.

Šejn je izašao iz saluna da bi se malo nadisao vazduha.

Kelaso je još uvek stajao ispred šerifove kancelarije.

Šejn je prešao preko ulice i prišao mu.

Iz očiju pomoćnika šerifa sevale su munje mržnje.

— Mogu li da ti odam jednu tajnu, Šejne? — upitao je Kelaso.

— Samo ako je nešto interesantno za mene — odvratio je Šejn hladno.

— Sutra u ovo vreme bićeš mrtav, Šejne. A želim da ja budem taj čovek koji će ti smestiti kuglu u telo.

— Možda iz zasede, pomoćniče?

— Verovatno! — odvratio je Kelaso i iscerio se.

Šejn odmahnu rukom.

— Međutim, sada ne smeš ništa da preduzmeš protiv mene jer ti je to zabranio Henkhamer — reče Šejn. — Dobar sluša uvek sluša svoga gospodara.

Kelaso je prebledeo. Njegova donja usna je drhtala od besa. Šejnove reči su ga pogodile u srce.

Ben Henkhamer je zaista tako naredio i ko ne sluša ono što on kaže tome se loše piše.

Brzo se Kelaso okrenuo na potpeticama i sišao na pločnik. Za njim je ostao skoro čitav oblak prašine.

— Izgleda da ti nije mnogo stalo da i dalje ostaneš u životu! — doviknuo je on Šejnu preko ramena.

Šerif Grifit se sada nalazio ispred Šejna.

— Ti izgleda nisi svestan toga šta znači zvezda na tvojim grudima! — kazao je Šejn.

Dan Grifit se osmehnulo kiselo.

— Ona mi daje pravo da te upucam i niko posle toga neće sumnjati u to da te je kugla pogodila.

— Time bi učinio lošu uslugu tvom pomoćniku, šerife. On hoće da me ubije zato što želi da zauzme tvoje mesto. Koliko sam mogao da razumem Kelasa, njemu je Henkhamer obećao da će postati šerif ako ubije mene. U tom slučaju ti ostaješ bez posla, Grifite.

Grifit se iscerio.

— Onda ću te ja upucati! — rekao je on.

Šejn odmahnu glavom.

— U tom slučaju tebe će kasnije upucati Kelaso, Grifite. U svakom slučaju tebi se loše piše. Kakogod okreneš ti ćeš svakako izvući deblji kraj, Grifite.

Sada se šerif nije više cerio.

Osmehnulo se Šejn koji je opomenuo Grifita šta mu sprema njegov pomoćnik.

Grifit se namrštio.

— Šta te je, do đavola, dovelo ovamo u Lejkvil Šejne? — upitao je on ljutito. — Uostalom, ko si ti stvarno i šta namera-vaš da uradiš ovde?

— Mnogo pitanja odjednom za jednog umornog čoveka koji se umešao u život grada zato što je doneo mrtvo telo jednog mladića u grad — odvratio je Šejn. — I da ti kažem još nešto, Grifite. Negde na putu između Santa Ane i Lejkvila nalaze se četiri mrtva tela onih koji su prenosili zlato. Neko mora da ih nađe i da kaže da su oni iz Lejkvila. Može se dogoditi da se tu pojavi maršal Sjedinjenih Država ili pak da i vojska dođe kako bi sredila stanje u ovoj oblasti. To neće biti dobro za tebe, šerife!

Grifit je prebledeo. U njegovim očima kao da je bilo nesigurnosti!

— Ima još vremena da razmisliš i da se vratiš na onaj put kojim treba da korača pravi šerif koji je stavio zvezdu na svojim grudima. Ti možeš da baciš zvezdu i da pobegneš iz grada. Tako rade lopovi.

Grifit se zamislio.

— Ma ko si ti, sto mu gromova? — upitao je Grifit. — Da nisi maršal o kome si govorio? Da li je vojska već krenula da ti pomogne?

— Sve je moguće, šerife — odgovori Šejn. Okrenuo se i ostavio zdepastog čoveka da stoji zbunjen ne odgovorivši na njegovo pitanje.

Grifit je osećao neku nesigurnost. Njegova rođena koža kao da mu je postala tesna. Možda mu zaista pretila opasnost sa više strana!

Takvi ljudi se odjednom sete šta im je dužnost i kako treba da rade. To je Šejn često doživio i uverio se u to.

VI

Robert i nekoliko momaka jahali su prema njima.

Ben Henkhamer i braća Kingsli su zaustavili konje.

— Do đavola, rekao sam ti...

— Kuća na zapadnoj strani ranča je u plamenu — prekinuo je Robert svoga oca. — I to sada kada se u njoj niko više ne nalazi.

Henkhameru se zavezao jezik. Robert nije znao da su se baš noćas u kolibi nalazili Flemingovi ljudi.

— Jeste li bili tamo? — upita stari čovek drhtavim glasom.

— Upravo se vraćamo odande — odgovori Robert.

— I šta?

— Nigde žive duše nadaleko. Pretražili smo celu oblast do Hords Krika. Bila je noć i naravno nismo otkrili nikakve tragove koji bi nas odveli do onih koji su to učinili ili do onog ko je zapalio kolibu.

Ben je odmahnuo rukom. Razmišljao je.

Najpre je pomislio na Šejna. Zatim je odbacio tu pretpostavku. Šejn se sve vreme nalazio u hotelu. Izabela je morala da ga probudi i da ga dovede u salon.

Onda je pomislio na te proklete kopače zlata. Ipak, ti ljudi ne bi mogli da savladaju tako lako bez borbe Gledisa i postali dvojicu bandita.

Postojalo je samo jedno objašnjenje. Ti Flemingovi ljudi su uzeli zlato i uhvatili maglu. Kolibu su zapalili kako bi izgledalo da ih je neko napao.

— Odjašimo zajedno do ranča — reče stari Henkhamer. — Možda ćemo ujutru otkriti neke tragove.

— Možda su se neke luralice tamo bile smestile — rekao je Robert. — Samo, nije mi jasno zašto su zapalili kolibu?

— Možda je tako kao što ti pretpostavljaš, sine. A možda i nije. Videćemo!

Izabela je stajala pored prozora. Mesec se pobrinuo da svojim bleđim zracima osvetli njeno nago telo izvanrednih oblina koje čovek samo u snu može da vidi.

Ona se prethodno tiho uvukla u sobu. Skinula je bluzu sa sebe, a onda je sa tog lepog tela pao i poslednji deo njene odeće. Zabacila je svoju bujnu kosu nazad.

Dotle nisu progovorili nijednu reč.

Šejn je ustao i gledao ju je. Čekao ju je da dođe. Već pre nekoliko sati ta lepotica mu je pokazala šta se nalazi ispod njene zakopčane bluze a sada je njegovo oko već moglo da se osmehe jer je ono što je video bilo lepše nego što je zamišljao.

Njene čvrste grudi su sada bile još lepše kada je spustila ruke.

— Bolje da si se odrekao svega toga što si uradio — rekla je Izabela tiho dok je prilazila krevetu i sela pored Šejna. — Sve je to zbog toga što si se usudio da uvrediš jednog čoveka kakav je Henkhamer.

Naslonila se na njega. Osetio je njenu nugu, toplu kožu. Šejn se osmehnulo.

— On je jedan prokleti pacov — rekao je on. — A ti si jedna od najlepših žena koju sam imao u svom krilu!

— Jedna od najlepših? — upita Izabela kao da je bila razočarana.

— Najlepša! — uveravao ju je Šejn. — Pogrešno sam rekao. Ti si najlepša, draga. Iskreno ti kažem, veruj mi!

Privukao ju je još bliže sebi i počeo da je ljubi. Osetio je da Izabela želi da mu se sasvim preda i da ce mu dati sve.

Ta žena je zaista želela da se voli sa Šejnom. Iskreno. On je to osetio kada se uspravila a zatim legla ispod njega.

Tog momenta osetila je da ona ovog čoveka nikada neće odvesti u klopku smrti.

Kada se sunce pojavilo Šejn je krenuo. Do naselja kopača južno od Hords Krika bilo mu je potrebno da jaše jedan sat.

Ovog puta su ga čekali drugi ljudi ali u međuvremenu su se oni dogovarali i verovatno znaju kako on izgleda. Nijedna cev oružja nije bila uperena u njega. Stražari su ga pozdravili mahanjem rukom.

— Gde se nalazi Marijina kuća? — upitao je Šejn.

— Tu na proplanku, treća levo.

Šejn je klimnuo glavom.

— Otvori oči — reče on kao da se šali. — Ako se neko pojavi vi se sakrijte i napadnite tek onda ako je to neizbežno. Ali onda vaš napad mora biti žestok.

Dvojica kopača zlata su klimnula glavom.

— U to možeš biti siguran — rekao je jedan od njih. U njegovom glasu nije bilo samo odlučnosti već i ponosa.

Marija je stajala na prozoru kada je Šejn zaustavio svoga mrkova u dvorištu. Bila je u crnini. Žalila je svoga brata. Polako je pošla napred i naslonila svoju pušku na usku verandu. Osmehnula se zadovoljno. Bila je srećna što je ugledala visokog čoveka.

— Nisam se nadala da ćeš tako brzo doći — reče ona.

Pokazala je rukom sto ispred koga se nalazila drvena klupa.

— Sedi, Šejne! — reče ona tužnim glasom. — Sid je napravio sto i klupu pre samo mesec dana. Zeleo je da tu pije kafu. Ali...

— Jako lepa zamisao — promrmaljao je Šejn.

Marija mu se osmehnula.

— Kafa je već skuvana — kazala je ona.

Iz susednih kuća koje su se nalazile jako blizu Marijine pojavili su se Ašer i Evigan.

Oni su stali, pogledali Marijinu kuću, klimnuli glavom prema Šejnu i odjednom nestali kao da su u zemlju propali.

— Niko nije van stroja! — kako se to vojnički kaže — rek-

la je Marija i iznela sud sa kafom. — Trojica čuvaju uhapšene nitkove i zlato. Ostali se nalaze u šumi. Rasporedili su se tako da ne može doći do iznenađenja.

Šejn je zavrteo glavom.

— Dakle, ti očekuješ posetu, Marija?

Lepa polumeksikanka je donela kafu i nasula je u sudove. Sela je pored Šejna.

— Ipak ti! — rekla je ona. — Zato si tako rano stigao, zar ne, visoki čoveče?

Šejn je otpio jedan gutljaj kafe. Dovoljno da se osveži jedan umoran čovek. A i noć provedena sa Izabelom!

— Zašto su napali taj transport sa zlatom? — upitao je Šejn.

Ona je odmahнула rukom.

— Trenutno je Henkhamerova banka u gubitku — objasnila mu je Marija. — Ako mi ne platimo prema ugovoru koji smo potpisali onda će njemu zavrnuti šiju.

Šejn je razumeo.

— A sada smo se domogli našeg zlata — rekla je Marija tiho. — To znači da moramo ponovo da pošaljemo nekoliko ljudi u Santa Anu, jer Henkhamer ili neće da kupi zlato ili nudi neku smešno jeftinu sumu novaca. Sve je jasno, mi tim zlatom ne bismo mogli da isplatimo naše dugove ako bismo prihvatili njegovu cenu.

Šejn je otpio još jedan gutljaj.

— Znači, neće da kupi zlato od vas? — upitao je on. — Možda ako mu ja ponudim!

Marija Karpenter je gledala u njega kao da ga prvi put vidi.

Pre nego što je mogao da joj objasni odjeknuo je topot kopita kroz šumu. Jasno se moglo raspoznati da je bilo više jahača. Približavali su se naselju kopača zlata.

Marija je ustala i uzela „vinčesterku” u ruke.

— Samo mirno! — opomenuo ju je Šejn.

On sam je takođe ustao i prišao ogradi uske verande. Njegov pogled je prešao preko gustog drveća i žbunja. Ljudi koji su se tamo sakrili nisu se videli. Kad njegovo oko nije moglo da ih primeti, jer on je znao da se oni nalaze tamo, onda niko neće moći da ih otkrije.

Prošlo je dva minuta. Zatim je Šejn ugledao čoveka sa kojim je juče razmenio oštre reči.

Ben Henkhamer! Jahao je ispred ostalih. Odmah iza njega u sedlu konja nalazio se njegov sin Robert. Pored njega su se s jedne i druge strane nalazili braća Kingsli.

Bilo ih je samo četiri jahača. Ali, i toliko je bilo dovoljno da zaplaše kopače zlata. Međutim, od juče su se stvari izmenile.

O tome šta se desilo prošle noći jahači sigurno nisu mogli ništa znati. Zaustavili su konje ispred Marijine kuće.

Šejn je stavio lonče sa kafom na ogradu i iscerio se prema Henkhameru koji ga je gledao.

— Eto, sreli smo se ponovo — reče Šejn. — A tu je i celo društvo jakih mladića koji napadaju usamljene žene.

Robert se trgao. On je razvukao lice. Kao da je još uvek osećao bol od udarca snažne Šejnove pesnice.

— Ako se radi o privatnim stvarima onda se ja povlačim — rekao je Šejn.

Braća Kingsli su se nervozno vrteli u sedlima. Očigledno da im nije bilo baš prijatno.

— Što se mene tiče ti možeš ostati, Šejne — reče Marija Karpenter koja je prišla stubovima na stepeništu.

Marija je to uradila vrlo spretno. Henkhamer i ostali su zaista pomislili da se Šejn slučajno našao u naselju kopača zlata.

— A šta je s vama? — upita polumeksikanka dok je podizala cev puške i uperila je prema Benu. — Vi se nalazite ovde sa svojim konjima na mom posedu!

Ben Henkhamer je progutao pljuvačku. Nasuprot njegovom sinu Robertu on je Mariju shvatio ozbiljno.

Robert se neprijatno iscerio.

— Tvoj posed! — rekao je podrugljivo. — Ali, koliko još dugo, Marija?

Prasnuo je pucanj. Kugla se zabila u zemlju ispred Robertovog konja. Njegov šarac se propeo i zbacio svoga jahača koji se našao na zemlji u prašini dvorišta nedaleko od bunara.

Jednim skokom mladi Henkhamer se našao na nogama. Ljutito se mašio revolvera.

— Vрати taj top u futrolu! — opomenula ga je Marija oštro. — Inače ću te napuniti olovom.

Robert se trgao. Nije sasvim izvadio revolver iz futrole.

— Za šta ste vi, do đavola, plaćeni? — viknuo je on i okrenuo se prema braći Kingsli ljut kao ris.

— Sigurno nisu plaćeni za to da budu ubijeni zbog tvoje gluposti — reče Šejn mirno.

— Rekla sam vam da se nalazite na mom posedu — ponovila je Marija Karpenter.

Stari Henkhamer je okrenuo svoga snažnog mrkova nazad. Isto su učinili i braća Kingsli.

— Šta je Bene Henkhamere? — upita Marija. — Da li si došao da mi izjaviš saučesće za smrt mog brata ili da kažeš imena ubica?

Šejn se ispravio.

— Hoćeš li time da kažeš, da on zna ko su ti ljudi? — upita on trudeći se da izgleda kao da izgleda da o svemu ništa ne zna.

— Pitaj ga ti!

— Da li ti poznaješ te ljude, Bene Henkhamere?

— Ona ne zna šta priča — reče stari Henkhamer. — Naravno da ja te ljude ne znam.

— A možda znaš ko je pre godinu dana iz zasede ubio mog oca s leđa?

Henkhamer je prebledео.

Šejn je motrio na mladog Henkhamera i na dvojicu revolveraša. Od njih je mogla da dođe opasnost, ne od starog Henkhamera. Marijine reči nisu mogle da ga izbace iz ravnoteže. Međutim, Robert i braća Kingsli nisu bili isti kao on.

— Ja sam došao da ti nešto ponudim, Marija — reče Ben Henkhamer.

— Slušam! — rekla je devojka i koraknula jednu stepenicu niže.

— Hoću da kupim sve što imaš, Marija. 10.000 dolara u gotovom i karta za sledeću kočiju. Moraš se odmah odlučiti i moraš odmah otputovati.

— Zar smo dotle došli da jedan čuvar krava koji se zove Ben Henkhamer određuje jednoj ženi koja se preziva Karpen-ter šta ona treba da radi? — upita Marija oštro.

Prvi je izgubio nerve Robert. Mada je već dvaput loše pro-šao mašio se opet revolvera.

Šejn je motrio na njega. Marija takođe.

Puška u njenim rukama se podigla. Prasnuo je putanj.

Robert Henkhamer se zateturao, pao i više se nije micao.

Bio je pogođen u rame. •

Stari Henkhamer nije reagovao.

Međutim, za to se pobrinuo Kain Kingsli. On je skliznuo iz sedla konja. Dok je izgledalo da će se on pobrinuti o tome da vidi kako je Robert prošao, pokušao je da izvadi svoj revolver iz futrole.

Ovog puta Marija je oklevala nekoliko sekundi. A zatim je odjednom klekla. Baš u trenutku kada je Kain Kingsli pucao.

Olovo je zviznulo iznad njene glave. Zabilo se u fasadu ma-le kuće.

Pre nego što je Kain mogao da shvati da je napravio glu-post, i ne samo to već je promašio i cilj, on je već bio mrtav. Kugla iz „vinčesterke” pogodila ga je tačno u onaj deo grudi gde se nalazi srce. Pao je u prašinu pored onesvešćenog Roberta Henkhamera.

Abel je kriknuo kao da je njega kugla pogodila.

Ben Henkhamer mu je naredio da bude miran.

— Pa ona ga je ubila, do đavola! — ciknuo je Abel. — Ubila ga je kao nekog prerijskog psa.

— Nije baš tako — oglasio se Šejn. — Za jednog plaćenog čoveka to je velika greška. Dobio je zasluženu kaznu. Ne može se tek tako potezati revolver, a ne sme se tako bez razloga ni pucati. Osim toga kad se puca svaki metak treba da odsedne u telu onoga koji treba da bude pogođen.

Zatim se Šejn okrenuo prema starom Henkhameru.

— Možda bi stvarno trebalo da se sastanemo i razgovara-mo Bene — kazao je. — Ako ti plaćaš ovakve ljude, onda bih se ja brzo obogatilo ako me uzmeš u redove tvojih radnika.

— Nemoj to da kažeš, Šejne! — promrljala je Marija. Na-ravno, i ona je osetila da Šejn ne govori istinu i da samo želi da sačuva svoja leđa.

Šejn je slegao ramenima.

— Ne znam, Marija — rekao je. — Pravu istinu ti ne mo-gu kazati.

— Videćemo za koju stranu ću se odlučiti — reče Šejn kada se okrenuo prema Benu Henkhameru. — Da li ću ostati ovde ili ću otputovati odmah sutra! Videćemo. Razmisliću.

— Ona ne može da ti plati onoliko koliko bi zaradio na drugom mestu — reče Ben Henkhamer mirno. Pogledao je pored Šejna u Mariju. — Ili ste možda iščeprkali više zlata iz brda nego što ste poslali u Santa Anu?

— Možda — odgovori Marija. — Ja sam se odlučila da od-bijem tvoju ponudu. Bene Henkhamere. Tvoj revolveraš-ubica

može da veže svoga brata i tvoga sina i stavi ih na konje. A onda ćete se izgubiti oдавде!

— Time se neće završiti, Marija.

— Čula si šta sam ti kazala. Ili možda treba da ti ponovim još jednom? — upitala je.

— To smo hteli i mi da kažemo! — čuli su se glasovi iz šume.

— I mi! — odjeknulo je s druge strane.

Ben Henkhamer je okretao glavu čas na jednu čas na drugu stranu. Ruke su mu drhtale od besa. Žile na vratu su mu nabrekle.

— Ovde ja nisam potreban — rekao je Šejn. Provukao se ispod puške Marije Carpenter. — Doći ću na sahranu tvoga brata.

— Pokušao si da mu pomogneš — kazala je Marija. — Doneso si ga u grad i mene si zaštitio u Lejkvilu. Dobrodošao si u ovoj kući uvek, sem ako pristaneš da te Henkhamer plaća!

Šejn se vinuo u sedlo svoga mrkova. Pogledao je u starijeg Henkhamera koji je kao okamenjen sedeo u sedlu svoga konja.

— Možda ćemo se opet sresti u Lejkvilu — doviknuo mu je Šejn.

Dok je jahao između drveća video je kako i Ben Henkhamer pomaže da njegovog ranjenog sina vežu na konju. Avel je zatim otišao da se pobrine o svom bratu.

To su bili mali porazi kojima se takav čovek kao što je Ben Henkhamer mogao primorati da klekne. Polako ali sigurno!

On je posetio Mariju i ponudio joj da kupi njen posed. a u grad se vratio sa jednim mrtvim revolverašem i ranjenim sinom. Svako je video koliko je stari Henkhamer bio ošamućen onim što mu se u zadnje vreme dogodilo.

Kakvi porazi. Kao da je bio uzdrman presto na kome se on tako dobro bio smestio i na kome je bio siguran.

VII

Šejn ga je prvi put video kada je odveo svoga mrkova u štalu za iznajmljivanje konja. Stajao je u jednom odeljku i skidao je bisage sa svog konja.

Bio je to Henri Fleming, plamena glava!

Vitak i mršav. Njegove ruke su bile negovane. Nije ih upotrebljavao skoro ni za šta drugo sem kada je trebalo ubiti nekog čoveka pa je u tom slučaju vadio svoj revolver z futrole. Lice mu je bilo mršavo. Zelene oči hladne kao led. A na glavi, kosa boje plamena koja je bila kratko ošišana.

Pogledao je u Šejna. Nijedan mišić na njegovom licu nije se pokrenuo.

— Bili! — viknuo je on.

Stari čovek bez zuba je ušao unutra.

Fleming je pokazao prstom prema mestu gde se nalazio Šejn.

— Ko je onaj čovek? — upitao je.

— Šejn — odgovorio je stari čovek.

— Ne želim da njegova raga bude smeštena pored mog konja! — rekao je Fleming oštro.

— Moj mrkov je zdrav konj — kazao je Šejn koji nije bio baš siguran da će odmah doći do sukoba. Pretpostavljao je da neće. Ali, sa takvim banditom moralo se računati na to da se svašta može dogoditi.

— Ta raga nije bolesna — odgovorio je Fleming i iscerio se. — Ali ja sam čuo da neki Šejn neće preživeti ovu noć. Biće upucan pre nego što zora zarudi. To donosi nesreću kada se nečiji konj nalazi pored rage jednog kandidata za smrt. Eto, ja sam sujeveran.

Šejn je klimnuo glavom.

— Ne znam sa kojim ljudima si razgovarao, plamena glavo — rekao je on mirno. — U svakom slučaju to su bili lažovi.

Fleming se trgao. Zar je zaista rekao „plamena glava“?

— Ja doduše nisam sujeveran, ali mislim da je tačno ono što kažu: „Kakav jahač takav konj“. A pošto jahač ne želi da se moj konj nađe pored njegovog, onda neka bude tako.

— Takvu glupost nisam čuo, Šejne! — rekao je stari Bili. — Pa, ja živim dugo i to mi se dosad nije dogodilo. Međutim, kako se vi dogovorite, džentlmeni! Uostalom, svako od vas ima pravo na to.

Šejn je prvi izašao iz štale.

Fleming je krenuo za njim. Ispred hotela ga je stigao.

— Izgleda da ćemo noć provesti ispod jednog krova, zar ne? — upitao je on.

— Pa tako.

— Tu se nešto mora promeniti — promrmeljao je Fleming.

— Ako je verovati tvojim rečima onda će se noćas nešto dogoditi, plamena glavo!

Fleming je zastao. Zagrizao je donju usnu.

— Ja imam svoje ime — reče on.

— Nisi se predstavio.

— Zovem se Henri Fleming.

— Čuo sam dobro, plamena glavo!

— Ako i dalje nastaviš da ideš putem kojim si krenuo onda ono što od mene čuješ neće biti prijatno, Šejne — rekao je Fleming ljutito. — Jer u tom slučaju ti živ nećeš sačekati ni veče ovog dana.

Šejn je odmahnuo rukom. Prešao je preko ulice i krenuo prema zgradi u kojoj se nalazila šerifova kancelarija.

Nogom je gurnuo vrata i već sledećeg trenutka je ugledao šerifa Grifita koji je sedeo iza pisaćeg stola.

Tu je bio i Kelaso!

Obojica su gledali u njega kao da dolazi sa neke druge planete.

— Izadi malo napolje — obratio se Šejn Kelasu. — Tamo se nalazi jedna plamena glava koja hoće da razjasni to ko će od vas dvojice da upuca mene!

Kelasove oči kao da su iskočile sa mesta gde su se nalazile. Ruke su mu se pretvorile u pesnice.

Šejn se nasmejao.

— Ja to mislim ozbiljno, pomoćniče — reče on. — Ti imaš još šansu da iskoristiš svoje pravo. Ako ne, onda Henkhamer tebe nikada neće postaviti za šerifa.

Kelaso je pocrveneo. Ipak, podigao je glavu i okrenuo se na drugu stranu.

Grifit je ustao iza pisaćeg stola.

— Ako želiš samog sebe da ubiješ, Šejne, zašto si odabrao baš Lejkvil? — upita on. — Ovde nemaš ni kućeta ni maćeta. Nemaš ni prijatelja niti poznanika koji će platiti tvoju sahranu.

Šejn je podigao obrve. Pokazao je rukom na gole zidove kancelarije.

— Ovde kao da nešto nedostaje! — kazao je on.

— Na šta misliš?

— Nedostaju poternice, Grifite. Tu koja je raspisana za Flemingom morao bi zakucati na vratima da ti uvek bude pred očima. Da li je moguće da se taj čovek kreće slobodno ovde u Lejkvilu a da ti zatvaraš oči pred tim kao da si slep? Taj nitkov ima još uvek istu boju kose i pljačka ljude!

— Misliš li da njega neko ovde podržava?

— Možda Ben Henkhamer, na primer.

Grifit je prebledeo.

— Ako si ti dosad verovao u Bena Henkhamera moraš polako ali sigurno da se okreneš na drugu stranu. To je lupež najgore vrste i lisac koji će jednom dolijati.

Šerif Grifit je protrijao čelo. Zagledao se ponovo u svoj pisaći sto.

— Oni će te ubiti — rekao je on. — Ubiće te bez obzira da li si maršal ili si došao ovamo da dovedeš vojsku.

— Možda će pokušati?

— Sasvim sigurno! Pripremili su oni tebi đavolski paprenu čorbu. Možda čak i znaju ko si ti i zašto si došao ovamo.

— Šerife, zamisli se malo. Seti se onoga što sam ti rekao: Ili ćeš biti pravi šerif, ili ćeš baciti tu metalnu zvezdu i nestati tiho iz grada.

— A Henkhamer?

— Henkhamer nosi u grad jednog mrtvog čoveka i svoga ranjenog sina.

— Ko je poginuo?

— Jedan od dva brata. Onaj sa krivim nosom.

— To si ti učinio, Šejne!

— Nisam ja već Marija Karpenter. Ona je pucala i to u samoodbrani. Pored mene ima još 30 drugih svedoka.

Šejn nije ispuštao iz vida dežmekastog šerifa. Bilo mu je jasno da na Grifita vrše pritisak mada je on pokušavao da to prikrije.

Mnogo toga se dogodilo u zadnje vreme u Lejkvilu i na Hords Kriku. Kopači zlata sada već nisu sedeli skrštenih ruku!

— Ne preduzmaš ništa, Grifite?

— Ne, još ništa.

— Zasad to izgleda normalno. Ali, šta će biti ako uzavri u gradu i ljudi kažu da je Ben Henkhamer prekoračio granice zakona. On tebe plaća. To mora pošto je ovo njegov grad. Niko tebi ne može to uzeti za zlo. Međutim, ako on tebe koristi za svoje posebne neke stvari onda je to drugo.

Šejn je došao do vrata i okrenuo se još jednom.

— Za tebe ne postoji ništa drugo osim da odabereš, šerife.

Ili ćeš se boriti za pravdu i zastupati zakon ili ćeš skinuti zvezdu sa svoje jakne!

Zatim je izašao iz šerifove kancelarije.

Ulice su bile skoro puste.

Izgledalo je kao da su ljudi osetili da neka opasnost lebdi u vazduhu i da će dinamit eksplodirati svakog sledećeg trenutka.

*

— Do đavola, kako se to moglo dogoditi? — upitao je Fleming kada je ugledao mrtvog čoveka i ranjenog Roberta.

Doktor se već trudio da pomogne ranjenom mladiću.

Ben Henkhamer je ćutao. On je dobro poznao Fleminga. Dosad nisu razgovarali o zapadnoj kolibi. I, izgleda da obojica nisu znali šta se tamo dogodilo.

— Tvoji momci su uzeli zlato i nestali — rekao je Ben Henkhamer.

Oči vođe bandita Fleminga su se raširile. Odmahnuo je glavom.

— Sve su to bili kućkini sinovi — reče on. — Ali, da uhvate maglu i da mene prevare to nikako ne može biti tačno.

— Nestali su i oni i zlato. Koliba je zapaljena.

— Zašto bi, sto mu gromova, zapalili kolibu?

— Da sakriju to da su dali petama vetar.

Fleming je razmišljao. Gledis, Delavo i Martinez su bili njegovi poslednji momci. Ostalo je izgubio prilikom napada na transport zlata. Martinezu nije baš mnogo verovao. Ali, Delavo i Gledis su mu sigurno bili odani. Bez obzira na sve što se dogodi, ta dvojica ga nikad ne bi izdali.

— Oni nisu pobjegli — rekao je on. — Neko ih je zgrabio za vrat i odveo ih.

— A ko?

— Šejn!

— Nemoguće! — reče Henkhamer. Objasnio je zašto on smatra da je to nemoguće.

— Kopači zlata!

Henkhamer je odmahnuo glavom.

— I ti sam ne veruješ da su te kukavice uspele da savlačaju tvoje najbolje momke! — rekao je on zamišljeno. — Mi smo pretražili celu oblast. Tvoji ljudi bi se sigurno borili i ne bi se tako lako predali. A otkud bi kopači zlata mogli da saznaju da se zlato nalazi u zapadnoj kolibi?

Ko je zaista mogao da otkrije da se zlato nalazilo u toj kolibi? Fleminga je to mučilo.

Možda se Gledis izbrbljao u gradu? Ali, ni to mu nije bilo tako ubedljivo. Jer, Gledis je odmah kada je stigao u grad otišao kod Klarise, devojke iz saluna i celo vreme je bio s njom. Kada je izašao iz hotela nigde više nije svratio nego je odmah odjahao u zapadnu kolibu.

— Nema drugog objašnjenja — promrmljao je Fleming. — Neko je pratio Gledisa. Siguran sam da je to mogao biti samo taj đavolski opasan Šejn.

— Do đavola, ja sam...

Fleming ga je prekinuo.

— Šejn — ponovio je on. — Pravi đavo u ljudskoj koži. Nikada u životu nisam sreo čoveka kome nije stalo do toga da ostane među živim ljudima.

Ušao je Abel Kingsli. Na njegovom licu se videlo koliko žali zbog toga što je njegov mladi brat upucan. Kain je bio jedini čovek na ovom svetu koga je voleo. Seo je.

— Ta prokleta polumeksikanka — stenjao je on. — Zašto je baš gađala u srce?

— Tu ženu preuzimam ja, Bene. Hoću da mi to odobriš. Baš ovde sada!

Henkhamer je klimnuo glavom.

— Samo, tek onda kada ti ja budem kazao! — rekao je on. Abel Kingsli je klimnuo glavom.

— Ona će prokleti čas kada se rodila — reče on promuklo. — Ona i cela ta žgadija kopača zlata! Ja ću uništiti celo njihovo naselje sopstvenim rukama, Bene. Kuću po kuću. Čoveka po čoveka.

— Čime?

— Dinamitom.

Ben Henkhamer se naježio. Taj Abel Kingsli se nije šalio. On je to mislio ozbiljno.

— Zašto si rekao da imaš da središ još nešto u gradu?

— Šejna!

Henkhamer je potvrdno klimnuo glavom.

— Za to su ti potrebni Kelaso i Fleming!

Odjednom, ne lezi vraže! Henkhamer je skočio i u njegovoj ruci se stvorio revolver. Uperio je cev u Abelovo čelo.

Henkhamer je znao da će propasti ako ga ne slušaju ljudi koje plaća.

Abel Kingsli sleže ramenima. Ostao je na mestu gde se nalazio.

— Ti moraš odabrati, Abele! — frknuo je Henkhamer. — Ili ćeš izvršavati moja naređenja ili ćeš krenuti u pakao za tvojim bratom Kainom!

Abel je prebledео.

— Slažem se, Bene! — ciknu on. — Slušaću tvoja naređenja i radiću onako kako ti kažeš.

Henkhamer je vratio revolver natrag u futrolu isto tako kao što ga je i izvadio.

Tog trenutka palo mu je na pamet da je sada već stariji. Međutim, još uvek je mislio da se može upustiti u okršaj revolverima s nekim.

— Ta stvar sa zapadnom kolibom mi se ne dopada — rekao je on. — Idi u štalu i uhvati za gušu tog starog Bilija. Možda Šejn posle kupanja uopšte nije spavao nego je tajno napustio grad.

— Ti misliš da je on pratio Gledisa, pozvao u pomoć te proklete kopače zlata i onda pohvatao moje ljude? — upitao je Fleming. — I misliš da se posle toga taj nitkov vratio u grad, a da ga niko nije video?

— Meni se čini da si ti uveren da iza svega toga stoji taj đavolski Šejn! I tu si u pravu.

— Uveren sam u to! — frknuo je Fleming. — Ako ne us-

peš da iz starog iscediš istinu. onda pozovi mene, Abele. Ja znam nekoliko trikova kojima se čoveku mogu otvoriti usta.

Abel se osmešnua kiselu.

— Neka! — rekao je on. — Mislim da mi pomoć neće biti potrebna.

Revolveraš Abel Kingsli je krenuo. Ben Henkhamer je zabrinuto gledao za njim.

— Razgovaraću sa Kelasom — rekao je on Flemingu. — On mi ide na nerve. Bolje je da ga isključimo iz igre!

— Najzad!

— To sam i mislio, Fleming.

On je ustao da potraži Kelasa.

— Nalaziću se u gradskom hotelu — rekao je Henkhamer. — Dovedite pomoćnika tamo. Kroz sporedni ulaz da vas niko ne vidi.

— Šta nameravaš?

— Da razgovaram sa Izabelom. Ona je provela noć sa Šejnom. Izgleda da se njoj može verovati. Ona će ga namamiti u klopku.

Fleming je klimnuo glavom. Henkhamer je morao znati šta on radi. On sam nije verovao mnogo u veštinu Kelasa.

Šejn je čuo. zapomaganje iz štale.

Čuli su i ostali ali nisu marili za to.

Prema ponašanju ljudi moglo se jasno videti da su tu umešani prsti Henkhamera.

Požurio je na suprotnu stranu gde je bila ulica u kojoj se nalazila štala.

— Pre nego što te sredim, ti ćeš zažaliti što nisi pao u ruke Apača, stari čoveče! Da li si svestan toga šta bi ti se tamo dogodilo?

Šejn je oprezno ušao u štalu i bacio pogled na sve strane.

Bili, taj bezubi stari čovek ležao je popreko na svežnjevi-ma slame.

Abel Kingsli je stajao ispred njega. U rukama je držao vile. Vrhovi gvozdrenog dela bili su naslonjeni na trbuh starog čoveka. Jasno se videlo da je Abel stalno pritiskao sve jače i jače te opasne šiljke vila.

— Još jednom te pitam! — ciknu Abel Kingsli ljutito. — Da li je Šejn sinoć još jednom bio ovde? Da li je isterao svoga mrkova iz štale da bi potajno sledio Gledisa?

Šejnu je zastao dah. Sve dotle dok Abel Kingsli drži vrhove gvozdrenih vila na grudima starog Vilija nije moglo ništa da se preduzme. Čak i da bude upucan taj nitkov će probosti starca.

— Čoveče, ja sam spavao. Celu noć. Bio sam popio suviše jeftinog viskija. Zašto bih te, zaboga, lagao? Šejna nisam video. Možda je bio tu, a možda i nije. Ništa drugo ne mogu da ti kažem, Abele. A ako hoćeš onda ću ja da lažem da bih spasio svoju kožu.

Šejn je ostao miran. Bilo mu je jasno da stari čovek pokušava da se nekako izvuče iz ove đavolski opasne stvari.

Kingsli je škrgutao zubima.

— Prokleta kopne! — riknuo je on. — Oduvek si bio na strani Marije Karpenter. Nikada ti nisam verovao!

— Poznavao sam starog Karpentera i Sida. Znao sam ih jako dobro.

— A znaš li to da je ona ubila Kaina?

Abel Kingsli je koraknuo nazad. Vile je držao u rukama. Svakog trenutka je mogao da požuri ponovo oštrim gvožđem na Bilija.

Šejn sada više nije imao izbora. Morao je da napadne.

On je pojurio prema Abelu Kingsliju.

Sa strane. To je bila jedina mogućnost da Abela odvoji od starog čoveka.

Šejn je skočio i svojim ramenom udario Abelovu nogu.

Kingsli je posrnuo. Nije računao s tim da neko može da se umeša i još da ga napadne.

Šejn je pao na zemlju.

Bili je učinio ono najbolje u ovoj situaciji. Prevrnuo se preko slame na kojoj je dosad ležao. Time više nije bio u opasnosti.

Abel se okrenuo toliko brzo da Šejn za to vreme nije uspeo ni da ustane.

Abel zaista nije oklevao. Stegao je svoj revolver i pucao.

U poslednjem delu sekunde Šejn je uspeo da se baci ustranu. Otkotrljao se dalje i sada više nije bio u opasnosti da ga pogodi to olovo koje znači smrt.

Vrhovi vila zaboli su se u zemlju. Čuo se zvuk kao da se neki vrh polomio.

Kroz veliku prostoriju odjeknuo je Abelov odvratani smeh.

Šejn je reagovao brzo. Skočio je u jarugu. Jer, njegov revolver je ispaao iz futrole i sada se nalazio u štali udaljen tri koraka od njega.

Zato se Abel tako gromko smejao.

Sada je Šejn ležao razoružan na podu. To znači da ga je on već izbacio iz igre.

Abel je ponovo uzeo vile i krenuo u novi napad.

— Već na prvi pogled si mi mirisao na ustajalu vodu, Šejne — zagrme on. Po njegovim očima se odmah moglo zaključiti da je poludeo.

Šejn je trljao čelo.

— Ni ja ne mogu da tvrdim da sam te zavoleo, Abel — rekao je on. — Ali, možemo, valjda da razgovaramo kao ljudi, zar ne?

Revolveraš je koraknuo još jednom nazad. Zatim je stao iza svežnjeva slame. To kao da mu je bila zadnja stanica. Iza tih svežnjeva nalazio se Bili. Revolveraš više nije mogao nazad. Nijedan santimetar mu nije preostao da se povuče.

Šejn se brzo okrenuo na sve strane. Nigde nije video neki predmet kojim bi mogao da zaustavi poludelog čoveka.

Ponovo je odjeknuo grubi smeh Abela.

A onda su vile poletele napred.

Bila je to samo varka. On je samo hteo da ispita kako se ponaša njegov neprijatelj.

Šejn se instinktivno pokrenuo levo. Zatim se umirio.

— Tvoju prijateljicu, polumeksikanku, ću takođe ubiti kao

i tebe! — grmnuo je Abel. — Ona će umreti u najtežim mukama!

Međutim, Šejnu je bilo jasno da to nije kraj. On je još bio živ. Sve dok može da pokreće i najmanji prst za njega nijedna bitka nije izgubljena.

On je skočio udesno kada je Abel zaista udario.

Samo za širinu ruke promašile su ga vile i zabole se u slamu. Međutim, Abel ih je brzo izvukao nazad. Taj čovek je bio neverovatno brz i nije dopustio Šejnu da ugrabi bar koji trenutak da uhvati svoj revolver.

Šejn je odlučio da skoči.

Ali, Abel je ponovo zamahnuo vilama...

VII

— Ti ćeš sada otići u skladište! — naredio je Henkhamer. — Odatle možeš i movu da upućaš u hotelu. Izabela će da dovede tog čoveka ispred prozora. Pucaj samo jednom ako si dovoljno brz, možda i dvaput! Jesi li razumeo?

Pomoćnik Kelaso se zadovoljno iscerio. Sada je dobio šansu koju je tako dugo čekao. Ako uradi ono što mu je Henkhamer naredio onda će on postati šerif Lejkvila. Mnogo više novca, mnogo više ugleda i moći! Zbog svega toga je Kelaso dosad pucao ljudima u leđa. Sada je došao na red taj đavolski Šejn. E, i on će pasti kao zrela kruška!

— Da li si razumeo, Kelaso? — upitao je ponovo Henkhamer.

Kelaso je klimnuo glavom.

— Kada? — upita on.

— Videćemo, ti ćeš čekati u zasedi gore na žitnici dok ne dođe do toga, razumeš li me?

— Slažem se — rekao je on. — A najbolje je da se vi sada izgubite odavde.

Henkhamer i Fleming su sa sumnjom gledali Kelasa. Obojica nisu imali mnogo poverenja u tog čoveka. Može li on zaista da izvrši taj zadatak, pogotovu što je u pitanju jedan tako prevejani lisac koji se zove Šejn. Bilo im je jasno da će Kelaso teško izaći na kraj s njim. Kelaso kao početnik protiv majstora Šejna. Ali, neka pokuša. Možda će i uspeti!

— Ako kola krenu nizbrdo. Fleming, onda Kelaso mora biti ubijen! — rekao je Henkhamer. — Ukoliko ne upuca Šejna onda mora jako brzo krenuti na onaj svet. Ili da Kelaso kaže da je to učinio na svoju ruku zbog osвете zato što ga je Šejn uvredio.

Abel Kingsli je oklevao. Kao da je slutio da Šejn nešto gadno sprema. Zurio je u njega svojim uskim očima.

Bili su blizu jedan od drugog. Možda samo dva koraka.

— Ne znam kakvim ćeš se trikom poslužiti, Šejne! Ali, on ti neće pomoći da se izvučeš.

Šejn samo što se nije nasmejao, ali je primetio da je Abel Kingsli postao nesiguran.

— Pa šta čekaš, Abele? — upitao je Šejn izazivački.

Tog trenutka je osetio da se može spasiti. Kako?

Sve je zavisilo od njegove brzine. Pre nego što Abel shvati šta se dogodilo biće već suviše kasno za njega.

Ipak, nema računa bez krčmara! Umesto da pojuri napred i napadne, Abel se povukao korak nazad. Odjednom se setio toga da je bolje ako baci vile i maši se revolvera.

Bio je stvarno jako brz. Dok se okom moglo da trepne u njegovoj ruci se već nalazio revolver.

— Ne pravite gluposti!

Bio je to glas šerifa Grifita koji je ušao u štalu.

Abel se trgao kao da ga je kobra ujela. Pogledao je u čoveka sa zvezdom na grudima.

— Šta ti tražiš ovde? — ciknu Abel. — Gubi se oдавде! Sto mu gromova!

Grifit je ostao.

Šejnu je zastao dah. Gledao je u šerifa.

— Ubiću ove kurvine sinove! — frknu Abel. — Bolje je da se izgubiš iz štale i onda kasnije ne moraš da lažeš da sam pucao u nužnoj odbrani.

— A Bili? — upitao je Šejn. — Onda bi morao da ubiješ i njega, zar ne?

Abelov pogled je lutao između Šejna i šerifa. Nešto kao da nije bilo na svom mestu u ovom svetu! Otkud se sada odjednom ovde našao Grifit? Taj čovek nije imao nikakvu drugu dužnost nego da nosi zvezdu na svojim grudima.

— Starog čoveka ću takođe ubiti! — grmnu Abel. — A ti, Dan, nestani oдавде. Kao da nisi ni bio ovde.

Grifit se osmehnuo.

— Vрати revolver u futrolu, Abele, pre nego što se naljutim! Inače, može se svašta dogoditi.

Šejn je odahnuo. Zar je moguće da je Grifit počeo da shvata šta je njegova dužnost?

Abel se okrenuo prema Grifitu.

Sada cev njegovog revolvera nije više bila okrenuta prema Šejnu.

— Ovamo, Šejne.

Bio je to glas Bilija.

Starac se već bio prebacio u zaklon iza svežnjeva slame. Ali tu je već bila i cev sačmarice.

Šejn je odmah primetio senku puške i skočio.

Abel Kingsli se okrenuo.

Pucao je iz okreta i promašio Šejna. Čak i druga kugla je prošla pored Šejna.

Šejn više nije čekao.

Zgrabio je pušku iz Vilijeve ruke i pucao pre nego što je Abel Kingsli mogao da uputi i treći hitac koji bi ga sigurno poslao na onaj svet.

Abel Kingsli je posrnuo nazad.

Sudario se sa šerifom Grifitom. Pre nego što je mogao bilo šta da kaže videlo se da je on već mrtav čovek.

Šerif Grifit je pridržao njegovo mrtvo telo.

Iza svežnjeva slame se pojavio vlasnik štale Bili. Verovatno mu nije bilo stalo toliko do života kao starom čoveku, ali je ipak drhtao od straha.

— Majku mu njegovu! — opsovao je on. — Toliko su mi drhtale ruke da nisam mogao da pucam. Uostalom, nikada nisam ni pomislio da ću ikad imati prilike da upotrebim tu pušku koju sam sakrio iza svežnjeva slame.

Šejn i Grifit su stali odjednom. Pogledali su se.

— Kako će Henkhamer reagovati na ovo stvarno ne znam, ali u svakom slučaju ja sam svedok da je Šejn pucao u samoodbrani i da je taj sumanutu revolveraš hteo da ubije i Šejna i mene, a verovatno bi i šerif platio glavom to što je sve to video.

Dan Grifit je opsovao i pljunuo u prašinu.

— Nemam ja šta da nekome tovarim na vrat neku krivicu, Bili — rekao je on. — Ja sam onaj koji nosi zvezdu u ovom prokletom gradu! Ostalo se zna.

— Malo je kasno, ali možda nije suviše kasno. Dobro nam došli u Lejkvil, šerife! — reče Bili. Pokazao je rukom prema Abelu. — Taj prokleti pacov je hteo i tebi da smesti kuglu u telo, šerife. Ostala bi u tom slučaju tri leša. Tvoj, Šejnov i moj. I za to Henkhamer ne bi grdio svoje revolveraše. Naprotiv, pohvalio bi ih i nagradio.

Grifit je opsovao i izašao iz štale.

— Pa ovo je nešto što nisam mogao da zamislim — rekao je Šejn. — Kako si se samo setio da sakriješ pušku u slamu?

— Pa zar ti misliš da sam ja od juče ovde, žutokljunče jedan? — upitao je Bili.

Šejn je slegnuo ramenima.

— Ja neću da ti kažem i da te poučim, momče — rekao je Bili.

Zastao je za trenutak.

— Ti si brz kao munja — nastavio je on zatim. — To nam je spasilo živote. Ali ne zaboravi da bismo mi već bili na putu za pakao da nije bilo ove moje glave. Doživeti toliku starost ovde na divljem zapadu! To je retkost.

Uzeo je ponovo u ruke pušku sa skraćenom cevi.

Šejn je podigao svoj revolver i vratio ga ponovo u futrolu.

— Možda je bolje da napuniš pušku, stari čoveče sa divljeg zapada. Za svaki slučaj!

Iz gradskog hotela izlazio je Henkhamer.

Pogledao je u Grifita kao da očekuje da mu šerif nešto kaže o čudnim događajima.

Delavo, Martinez i Gledis nalazili su se na raznim mestima prostora. Bili su čvrsto vezani i smešteni u maloj kolibi koja se nalazila na obali Hords Krika.

Na drugoj strani reke je Henkhamerova zemlja. Kroz otvore na zidovima Gledis je mogao da baci pogled tamo.

Kao neki početnici dozvolili su da ih nadmudri jedna žena. I nekoliko kopača zlata. Fleming nikako da se urazumi i da shvati da je zlato nestalo. Možda zaista misli da su ta trojica njegovih ljudi uhvatili maglu i nestali sa zlatom.

A, to bi značilo da se niko ne bi setio da ih potraži ovde u naselju kopača zlata!

Ujutru je, doduše, palo nekoliko pucnjeva, ali posle toga je

zavladao mir. Dakle, bilo je jasno. Ti pucnji nisu imali nikakve veze sa njima.

Delavo je zamišljeno gledao ispred sebe, Martinez je psovao. Taj prokleti Meksikanac uvek zaspi.

Srce Kevina Gledisa je ubrzano kucalo. On je mislio da sve nije izgubljeno. Zato je i pokušao od ranog jutra da makar olabavi užad kojima je bio vezan. Nije bio vičan u tome, ali nevolja natera čoveka na sve!

To sigurno ne bi uspelo nekom u normalnim prilikama.

Gledis je bio besan. Hteo je što pre da se domogne slabode. Nije to bila baš povoljna prilika! Jer, čak i da uspe da umakne odavde, čekaju ga vešala.

Zlato je nađeno kod njih u zapadnoj kolibi. Njih su našli tamo. To je bio dovoljan dokaz da su učestvovali u napadu na zlatni transport i da su učestvovali u ubijanju ljudi koji su ga pratili.

Pet mrtvih!

Gledis se uplašio kao nikad u životu.

Učinilo mu se kao da su mu već stavili omču oko vrata. Ti prokleti kopači zlata!

On je stalno pokušavao da nekako olabavi uže kojim je bio vezan. Nije išlo. Zatim se dugo odmarao i pokušavao ponovo.

Jaka užad, pogotovu ako se dugo obrađuju. Gledis je to znao.

— Hej, Delavo!

— Šta hoćeš? — upita Delavo i pogleda u pravcu gde se nalazio Gledis.

— Moramo se nekako izvući iz ove mišje rupe!

— I meni je to jasno, ali kako?

— Potrudi se da uspemo.

Delavo se pakosno smejaao.

— Ti si bio taj koji je doveo te kućkine sinove koji su nas sredili u zapadnoj kolibi — rekao je on besno. — Pratili su te iz grada a ti to nisi primetio!

Gledis to nije porekao. Juče uopšte nije pomislio na to, a i bio je suviše umoran da bi se stalno osvrtao da proveriti da li ga neko prati.

— Šta time hoćeš da kažeš?

Delavo se osmehnuo.

— Jasno je tebi na šta ja mislim — frknu on. — Ti si nas uvukao u ovo i ti bi trebalo da nas izvučeš.

— Pa o tome stalno razmišljam!

Gledis je prestao da govori kada su se vrata otvorila.

Ušao je Toni Ašer. Zastao je i osvrnuo se unaokolo. U njegovim rukama nalazila se „vinčesterka”. Iza njega se pojavio i Evigan. Proverili su da li su veze na zarobljenim banditima još uvek čvrste.

— Sve je u redu! — potvrdio je Ašer i klimnuo glavom prema Eviganu. Niko tih veza ne bi mogao da se oslobodi.

Ašer je još jednom dobro zagledao bandite.

— Što me toliko dugo gledaš? — upitao je Gledis. — Da ti se nisam dopao ti?

Ašer se naljutio. Prišao mu je bliže i udario ga vrhom čizme u rebra.

Gledis se iskrivio od bola i suze su potekle iz njegovih očiju. Samom sebi se zakleo da će taj čovek kasnije morati gorko da se kaje što je ovo uradio.

— Pa ti bi morao da znaš zašto te toliko zagleda! — rekao je Evigan.

Gledis se podigao na laktove i klimnuo glavom.

— On gleda uže — kazao je Evigan. — Baš kod tebe kao da nešto nije u redu. Možda bi bilo bolje da smo te odmah obešili i u tom slučaju ne bismo imali problema.

Ašer se smejaao. Nikad se nije osećao sigurnijim od prošle noći. Žalio je svoje drugove ali je pomislio i na to da će ta velika žrtva doneti neke plodove.

Sinoć su zajedno sa Šejnom dobili prvu borbu u velikoj bici. Zlato je bilo tu. Henkhamer sada nije mogao da im uzme njihove kućice. Bar ne po slovima koja se nalaze u zakonu, jer su sada oni mogli da vrate kredite koje su dobili. A sada im više pravo na njihov posed nije moglo biti oduzeto na silu. Ako do toga dođe oni će uzeti puške u ruke i boriće se.

To je bilo zaista nešto novo!

— Kada ćemo dobiti vode i nešto da jedemo? — upitao je Gledis.

Udarac od čizme ga je još uvek bolelo ali je hteo da ispita kakve živce imaju njegovi čuvari.

— Kasnije!

Ašer je dao Eviganu znak.

Obojica kopača zlata su izašli iz kolibe. Vrata se nisu zaključavala.

Gledis je uputio obojici psovku.

Martinez se probudio. I on je opsovao.

— Jezik za zube, Meksikanče ili pak nastavi da spavaš! — frknuo je Delavo.

Gledis je potvrdno klimnuo glavom. Kada dobro razmisli on posle Sonore ne može više da podnese nijednog Meksikanca. Dosad je to potiskivao u sebi. Međutim, sada ga je to peklo. Da bude obešen od strane Meksikanaca bilo mu je isto kao kad bi mu kopači zlata stavili oko vrata uže.

Martinez je sklopio oči.

— Fleming će nas sigurno naći — rekao je on. — Nema nikakvog razloga da se uzbuđujemo, amigo!

— Da li i ti tako misliš? — upitao je Gledis i pogledao prema mestu gde se nalazio Delavo.

Delavo je odmahnuo glavom.

— Ne verujem — odvratio je on. — Da li si ti nešto smislio, Kevine?

Gledis se namrštio.

— Postoji samo jedna mogućnost — rekao je. — Jedan od nas mora da se oslobodi ovih konopaca kojima je vezan a zatim odveže i nas. Posle toga ćemo te proklete kopače zlata poslati u pakao!

Delavo je pažljivo slušao.

— Da li time hoćeš da kažeš da...

— Time hoću da kažem da ne želim da mi ti kopači zlata stave omču oko vrata — prekide ga Gledis.

I on je prestao da govori jer se čulo neko grebanje na vratima. Neko kao da je čuo da se oni unutra nešto dogovaraju.

Gledis je napregao sve svoje snage. To prokleta uže ipak mora popustiti.

— Kainov brat Abel! — rekao je Šejn kada mu je Ben Henkhamer preprečio put prema hotelu. — Pucanje iz Bilijeve sačmarice u samoodbranili.

Henkhamerovo lice je bilo ukočeno. Ništa od onoga što je osećao nije se moglo videti na njemu. Zatim je slegao ramenima i pokazao rukom prema šerifovoj kancelariji.

— Da li je šerif bio prisutan? — upitao je.

Šejn je klimnuo glavom.

— Abel je hteo da ubije ne samo Bilija, nego i mene i šerifa — objasni on. — Izgleda da je bio poludeo.

Ben Hankhamer je valjda prvi put pogledao iskreno Šejnu u oči.

— Nikad i nije bilo sve u redu sa njegovom glavom — kazao je on. — Smrt njegovog brata mu je verovatno oduzela i ono malo pameti što je imao.

— Sada su dvojica braće zajedno u paklu — kazao je Šejn. — A da li znaš šta je Abel imao protiv mene?

Henkhamer je podigao obrve.

— Ne — odgovorio je on. — Ja mislim da niko nema ništa protiv tebe osim moga sina Roberta i pomoćnika šerifa Kelasa koje si ti juče ponizio. Što se tiče moga sina Roberta on neće ništa ubuduće preduzeti protiv tebe.

— A pomoćnik šerifa Kelaso? — upitao je Šejn. — Da li će te slušati ako mu kažeš da me ostavi na miru!

Henkhamer je potvrdno klimnuo glavom.

— Sigurno da hoće — reče on. — Skoro svi slušaju ono što ja kažem.

— Onda mu kaži da bude tako!

— Kelaso nije u gradu. Međutim, ako naiđem na njega ja ću mu to kazati.

Zašto, do đavola, Kelaso nije u gradu, pitao se Šejn? Da nije odjahao kod kopača zlata?

A ako i jeste, Marija i kopači zlata su bili na oprezu i bili su spremni da ih ništa ne iznenadi.

— Hajde da zajedno popijemo piće i da razgovaramo o poslovima, Šejne — predložio je Henkhamer. — Kod mene uvek ima mesta koja se dobro plaćaju.

Šejn se osmehnua.

— Polako dolazi vreme da moraš tražiti nove ljude. Henkhamere — rekao je on zajedljivo. — Nije ih mnogo ostalo, a kako izgleda biće ih još i manje. Predlažem da kasnije popijemo piće i da onda razgovaramo o poslu. Ovog trenutka stvarno ne znam da li ću uopšte ostati ovde u ovoj oblasti.

Henkhamer se namršti.

— Ovakvu ponudu dajem nekom samo jednom! — reče on oštrim glasom.

— I ja ne ponavljam dvaput ono što sam rekao — kazao je Šejn i uputio se pored Henknamera u hotel.
Henkhamer ga je otpratio pogledom.
Šejn se još jednom okrenuo. Da li će ipak uspeti da stane na rep toj azdaji?

IX

Kada se Grifit vratio i ušao u svoju kancelariju ugledao je Henrija Fleminga, plamenu glavu, za svojim pisacim stolom. Bio je, prebacio cizme preko gornje površine stola i izgledalo je kao da mu je to prijatno pa se zato raskomotio.

Grifit je stao. Samo sekundu i pogledao u crvenokosog bandita! Zatim je brzo prišao ormaru za oružje i otvorio ga. Odabrao je jednu „vinčesterku”.

— Otvori fioku stola, Fleming — rekao je on. — Tu mi je municija.

— Ideš u lov, šerife? — upitao je Fleming i otvorio fioku. Stvarno se u fioci nalazila municija u kutijama. Ali, tu je bilo još nešto. Poternica!

Traži se zbog ubistva. Nagrada 500 dolara.

Fleming je jednim divljim pokretom izvadio poternicu i bacio je na pod.

— Šta ovo treba da znači, šerife? — upita on.

Grifit se osmehnuo.

— Spremane su fioke i ta se odjednom pojavila.

— I?

— Ona važi za Kolorado i Nju Meksiko — reče Grifit. — Ili ja iz Ebulejna nisam dobio obavještenje ili te u Teksasu ne traže.

Fleming je ustao i zgazio svoju sopstvenu poternicu.

— A šta onda ako i u Teksasu postoji nešto protiv mene, šerife?

— Onda bih se ja da sam na tvom mestu zabrinuo. Biće grdnih neprilika i ti ćeš izvući deblji kraj!

— Lejkvil je Henkhamerov grad — reče Fleming i isceri se. — Uključujući banku, gradonačelnika, sudiju, šerifa i njegovog pomoćnika.

Serif je zabrinuto vrteo glavom. Napunio je pušku i stavio je na pisaci sto.

Zatim je iz ormara uzeo i sačmaricu. I nju je napunio.

— Henkhamerov grad! — opomenuo je šerifa Fleming. — Nemoj to da zaboraviš! Ti kao i ostali jedeš njegov hleb!

Grifit odmahnu rukom.

— Čini mi se da sam u poslednje vreme sve manje gladan — rekao je on.

Sevnula je Flemingova desnica. Već se našla na revolveru. Međutim, Grifit je već pucao.

Namerno je promašio i kugla je pogodila zid iza Fleminga.

— Izgleda da u Teksasu nemaš sreće. Fleming — rekao je Grifit. — Niko ovde nema ništa protiv tebe. Pobrini se da tako ostane. I nemoj da potežeš oružje na onog ko ima zvezdu na grudima. To će ti doneti još veće nevolje!

Fleming je gledao u šerifa razrogačenih očiju. A zatim se još glasnije nasmejavao.

— Lezi na zemlju, šerife, pre nego što te u nju sahrane! — rekao je on hladnim glasom.

Okrenuo se da ode.

— Gde je Kelaso? — upitao je Grifit.

Fleming je stao na otvorenim vratima.

— Verovatno je i on krenuo u lov — odvratio je. — Kada sam ga poslednji put video i on je punio svoju „vincesterku”.

Za njim se s treskom zatvorise vrata.

Grifit je pogledao poternicu koju je Fleming zgazio. Opso-
vao je. Postojala je još jedna poternica za Teksas. Ona se na-
lazila sasvim dole na dnu fioke. Njegovi prsti su drhtali dok
ju je savijao i stavljao. Stavio ju je u džep svoje košulje.

Zatim je uzeo i sačmaricu i stavio patrone u nju.

Pomislilo je na Šejna. Ovo je bio Henkhamerov grad i nje-
mu, šerifu se ne može zameriti što ga taj bogati rančer plaća.

Međutim, odnos snaga i moći u Lejkvilu kao da je počeo
da se menja.

*

— Ti prokleti kopači zlata! — viknuo je Gledis. Uspelo mu
je da se oslobodi užeta kojim je bio vezan. Brzo je skinuo i
užad kojima su bili vezani Delavo i Martinez. Sada je stajao po-
red vrata. S druge strane nalazio se Delavo.

— Donesite nam već jednom vode!

Vrata su se otvorila. Senka nekog čoveka pojavila se u
prostoriji. A zatim je ušao i čovek.

Gledisova snažna pesnica ga je tresnula po lobanji.

Čovek je ispustio svoju „vinčesterku” i pao.

Gledis se brzo sagnuo i uzeo je pušku u ruke.

Istrčao je iz kolibe.

Levo i desno nalazili su se jedan drugi i jedan treći kopač
zlata.

Gledis je odmah pucao.

Jednog je upucao a drugi je bio samo povređen.

Iza njega su se pojavili Delavo i Martinez.

Istog trenutka iz kuće koja se nalazila na suprotnoj strani
kolibe izašla je Marija Karpenter zajedno sa Tonijem Ašerom
i Aronom Eviganom.

Bio je to najnepovoljniji trenutak. Straža se promenila.

Marija je povukla uzde svoga kulaša. Pokušala je da izva-
di pušku iz sedla. Konj se propeo.

Evigan i Ašer su učinili isto što i lepa žena.

Gledis nikada nije pucao na neku ženu. Zato je i nanišanio
na Marijinog kulaša. Prasnuo je pucanj.

Konj je pao.

Pre nego što je Marija uhvatila čvrsto pušku u ruke bila je
izbačena iz sedla.

Ašer je zbunjeno sedeo u sedlu. Šta da radi? Da se upusti
u okršaj ili da sačuva svoju glavu?

Okrenuo se prema Mariji koja je već bila ustrala.

Gledis je poleteo prema njoj i nije joj dozvolio da se do-
mogne svoje puške koja se nalazila samo dva koraka od nje.

Njegov grubi smeh je vratio Mariju u stvarnost. Tek sada je videia kakvu je grešku napravila!

Posle prvog uspeha protiv Henkhamera pomislila je da će sve biti lako. Umesto da te opasne bandite zatvori u posebnim prostorijama i da naredi da ih svakog sata neko obide ona je sve to skratila.

Grdno se prevarila!

— Tvoj trenutak još nije došao! — riknuo je Evigan grubo. Kao ranjeni oik! Pokazao je rukom prema Ašeru i Eviganu. — Ako nam budeš pravila poteškoće mi ćemo te srediti!

Iza njega se Martinez nasmejao glasno.

— Zaveži, Meksikanče! — viknuo je Gledis. — Zaboga, bu-di srećan što sam odvezao uže kojim si bio vezan.

— Šta ćemo sada? — upitao je Delavo.

— Sada ćemo zajedno sa Marijom i sa nekoliko drugih osoba krenuti u grad — rekao je Gledis. — Pa tako smo dugo nedostajali Flemingu!

Marija je drhtala. Očajna, razmišljala je o tome da se na-đe neki izlaz iz ove davolski opasne situacije ali na vidiku su bili samo tmurni oblaci. Izgleda da su ostali kopači zlata već shvatili šta se dogodilo i niko se nije usudio da napadne.

Bojali su se da je ne povrede ako budu pucali. A osim to-ga tu bi sigurno moralo da bude krvi.

— Uzećeš nekog drugog konja! — naredio je Gledis. — A onda ćemo odvesti u grad tebe i ovog jadnog čoveka.

Tim „jadni čovek” mislio je na Ašera koji je zamišljeno gledao u nebo.

Marijine misli su se rojile u njenoj lepoj glavi. Ona sama i njeni ljudi napravili su veliku grešku. Sada joj je palo na pamet da će i Gledis možda napraviti grešku.

Ako ih odvede u grad možda nije sve izgubljeno.

— Gde je zlato? — upitao je Gledis.

— Na putu za Santa Anu — odgovorila je Marija brzo. — Mi smo ga jutros ponovo poslali u Santa Anu zato što ovde ne možemo da ga prodamo.

— Žena laže — promrmľjao je Martinez. — Karamba, poz-najem dobro žene kao što je ona. Ona te gleda u lice, smeška se i laže, Kevine!

— On ima mnogo slame u glavi — reče Marija prezrivo. — Kada bi imao makar malo mozga mogao bi da shvatiš da ja govorim istinu. Zlato je poslato u Santa Anu kako bismo dobili novac i platili kredite Henkhameru. Ako ne isplatimo, naše kolibe postaće njegove.

Gledis ju je posmatrao.

— Ona laže, Kevine! — ponovio je Martinez. — Karam-ba...

— Do đavola, zapužite mu usta! — viknu Gledis.

Delavo je to shvatio drukčije. On je podigao pušku i jed-nostavno ustrelio Martineza.

— E, sada će ćutati — rekao je on. — Nikada ga nisam trpeo.

Gledis se trgao. Stegao je zube.

Marija nije verovala svojim očima. Njena laž nije spasila

samo njihovo zlato nego je uništila jednog od njihovih neprijatelja.

— Hajde — rekao je Gledis — sada ćemo odjahati. Ako si nas siigala mi ćemo brzo saznati. A ako nam neko od tvojih prijatelja pravi neke teškoće ti ćeš prva umreti. Jesi li razumela?

Marija je klimnula glavom.

— Niko ne sme nista preduzeti! — viknu ona tako jako da su to čuli ljudi u šumi.

Nije bilo odgovora. Ali, Marija Karpenter je bila sigurna da će je poslušati.

Uzjahala je jednog drugog konja. Ašer je bacio svoju pušku. Pogledao je popreko Mariju.

X

Izabela je stajala pored bara kada je Šejn ušao u salun gradskog hotela. Imala je na sebi svoju haljinu koja je bila započana do grla, ali njeno lice je odavalo da se događa nešto! Bila je suviše ozbiljna!

Prišla mu je kada se on naslonio na šank i poručio viski. Došla je jako blizu do njega. Njena noga ga je dodirnula, a osetio je na svom telu i dodir njenih butina.

— Znaš li gde se nalazi moja soba? — šapnula je ona.

Šejn klimnu glavom.

— Čekaj me tamo. Odmah!

U njenom glasu se lako mogla prepoznati zabrinutost. Šejn je odmah primetio da je htela nešto da mu kaže i da ga opomene. Istovremeno mu je palo u oči to da je zabrinuta.

Šejn je ispio viski. Kroz prozor je mogao da vidi šerifovu kancelariju.

Fleming je izašao iz nje i nije izgledalo da je baš zadovoljan.

Sa iste strane ulice dolazio je i šerif. Stao je nasred glavne ulice.

Nešto opasno je visilo u vazduhu!

Šejn je izašao iz saluna.

Nešto kasnije ušao je on ponovo u hotel i uputio se gore na sprat. Ušao je u Izabelinu sobu koja je bila neobično lepo uređena.

Tek što je hteo da pogleda kroz prozor unutra je ušla lepa devojka crne kose.

— Hoće da te ubiju — reče ona tiho.

Time mu nije kazala ništa novo.

— A ja pri tom treba da im pomognem. Šejne!

Izabela mu je prišla i naslonila se na njegovu ruku. Zatim sela u njegovo krilo, zavukla ruku ispod njegove košulje i milovala mu grudi.

— Henkhamer te ima u šaci, zar ne, Izabela?

— On može da mi napravi velike teškoće — odgovorila je ona dok je otkopčavala njegovu košulju. — Ja sam zaposlena kod njega. On me plaća da vodim salun i hotel.

Šejn je klimnuo glavom zamišljeno.

— Ovde smo sigurni — rekla je Izabela.

Odvojila se od njega i zaključala vrata sa unutrašnje strane. Zastala je i otkopčala bluzu. Steznika nije bilo. Samo gola koža. Skinula je i suknju. I tamo nije bilo delova odeće ispod nje.

Gola, kao od majke rođena, stajala je tu pred njim.

Kako je lepa, pomisli Šejn! Prosto da čoveku pamet stane!

— Čekala sam ja tebe, Šejne — rekla je. — Niko me do sad nije tako voleo kao ti noćas. Ne zaboravi, ovde smo sigurni.

Kao neka mačka prilazila je ona Šejnu. Mekan, kratak korak, zavodnički! Njene usne ličile su na crveno, zrelo voće.

Šejn ju je uzeo u naručje i odneo je do kreveta.

Zatvorila je oči i čekala dok se Šejn nije skinuo.

— Možda će me on zbog toga ubiti — rekla je ona između poljubaca. — Ali ja ne mogu da te izdam.

— Niko tebe neće ubiti. — uveravao ju je Šejn kada je ležao preko nje. — Dok sam ja živ niko tebe neće ubiti, Izabela.

Hteila je nešto da kaže, ali Šejnove usne su je sprečile u tome. Osetio je njeno telo ispod sebe željno da se preda. Povila se prema njemu. Drhtala je. Zatim je osetio kako se njeni mišići opuštaju.

*

Kelaso se znojio. Na tavanu magacina bilo je toplo kao u paklu. Stalno je trljao ruke o pantalone kako bi mogao čvrsto da drži pušku.

Jedan pucanj, rekao je Henkhamer. Ako bude brz, onda i dva.

Užagrelah očiju gledao je Kelaso u fasadu hotela. Njegov pogled bio je uperen u fasadu hotela. Budno je pratio kada će se neko pojaviti na prozoru Šejnove sobe. Izabela je trebalo da namami Šejna da dođe do prozora. A onda će biti sve lako!

Kelaso se iscerio. Bio je siguran da će jedna kugla biti dovoljna da ubije Šejna. I taj čovek je od krvi i mesa. On nije mogao biti brži od oružja. Kada se na nekoga nanišani iz zasede taj mora da umre.

Kelaso je bio siguran da je ugledao senku iza prozora. Podigao je pušku i nanišanio. Nekoliko sekundi kasnije spustio je oružje. Prevario se. To je sunce bacilo svoje zrake na neki predmet.

Dodi, Šejne, mislio je Kelaso da će na taj način da privuče visokog čoveka. Stani ispred prozora da te sredim i postanem šerif.

Tiho su izašli iz sobe i krenuli hodnikom. Izabela je bila gola. Šejn je bio obukao pantalone i opasao pojas za revolvere.

Izabela je ponovo postala nežna žena. Ona ga je toliko milovala kao da ga naslednji put u životu vidi. Rekla mu je sve što je znala.

Kelaso ga vreba. Tamo negde se smestio prekoputa prozora. Nije znala tačno gde. Pucaće čim ugleda Šejna na prozoru.

Šejn je pomilovao njena gola, oznojana leđa i osmehnulo joj se veselo.

— Ti ćeš ostati u sobi — reče on. Pokazao je rukom pre-

ma mestu gde se nalazila „vinčesterka”. — S njom ćeš oterati svakoga ko pokuša da prodre unutra. Otvorićeš samo meni, Izabela. Da li si me razumela?

Klimnula je glavom. Međutim, u njenim očima kao da se ogledalo neko pitanje i Šejn je to primetio.

— Ako krene loše i ako me pogodi metak onda Henkhamer neće sumnjati u tebe. U tom slučaju ti ćeš se ponašati tako kao da si postupila prema njegovim uputstvima.

Izabeline oči su se napunile suzama.

— Zar ne možeš nekako tajno da pobegneš iz grada?

Za trenutak ju je Šejn pogledao, a zatim je odmahnuo glavom.

Izabela je oborila pogled. Bolje da ga nije to pitala!

— Izadi na prozor — reče Šejn. — Pokaži se, kako bi Kelaso mogao da se pripremi!

Ona je drhtala.

— On neće pucati na tebe jer će time opomenuti mene — reče Šejn.

— Razumela sam. Urađiću onako kako ti kažeš, Šejne.

— I, molim te, da ne brineš o meni, Izabela. Priđi prozoru i dozvoli tom nitkovu da vidi nešto lepo!

Izabela je uradila onako kako joj je Šejn rekao.

Za Kelasa koji ju je ugledao to je bio znak da je sve u redu.

Najpre je pogledala na ulicu, a zatim se okrenula natrag i zagliadila svoju dugu kosu. Onda je otišla i sela na krevet koji je ležao u mrtvom uglu.

Šejnovi mišići su se napregli. Kelaso je mogao svuda da se nalazi. Samo ako se pojavi na prozoru mogao bi da otkrije gde se nalazi taj đavolski pomoćnik šerifa.

Izabela je naga ležala na krevetu. Još jednom ga je pogledala i opomenula ga da opasnost vreba.

Šejn je za trenutak bio kod kreveta a zatim odjednom stao ispred prozora.

Kelaso je uspeo samo da vidi njegovu senku. Toliko brzo je Šejn uspeo da nestane ponovo sa prozora kao da je neka utvara.

Međutim, Kelaso je već pucao.

Olovo je zviznulo kroz sobu i zabilo se u zid.

Kratko posle toga Šejn je ponovo ustao. Ovog puta je mogao tačno da vidi cev puške iz jednog otvora na skladištu.

I druga kugla koju je uputio Kelaso nije pogodila Šejna jer se visoki čovek ponovo sagnuo tako brzo da Kelaso prosto nije verovao svojim očima.

Zatim je Šejn skočio kroz prozor.

Na to Kelaso uopšte nije računao. To je bilo opasno i skoro samoubilački. Međutim, Šejn je o svemu prethodno dobro razmislio.

U vazduhu se iskrivio i pao je na strehu. Osetio je bol u ramenu.

Tek sada je reagovao Kelaso.

On je ponovo pucao. Prebrzo. Promašio je Šejna koji je sada već trčao u cik-cak liniji i najzad je stigao do zaklona gde ga Kelasovi meci ne mogu pogoditi.

Grifit je pojurio iz šerifove kancelarije. Ugledao je kako Šejn stoji pored fasade go do pojasa i sa krvavim ogrebotinama.

Šerif je stao kao da je omadijan.

— Kelaso! — dahtao je Šejn. — On se nalazi na krovu skladišta.

Grifit se trgao.

Čuvajte mi leđa, šerife! — viknuo je Šejn.

Pojurio je prema zatvorenim vratima dragstora, gurnuo ih je i probio se unutra.

Iza tezge su se nalazile strme stepenice koje su vodile gore do magacina.

— Sada možeš da siđeš dole, Kelaso! — grmnuo je Šejn.

Smeh je bio odgovor. A onda je Kelaso pucao. Naslepo.

— Hajde, dođi gore, Šejne! — ciknuo je on.

Šejn je sačekao.

Kroz sporedna vrata ušao je Elam Hardon.

Šejn se munjevito okrenuo prema debeljuškastom čoveku koji je vodio Henkhamerovu radnju.

Mali čovek se preznojavao.

— Ima li nekog drugog prolaza kojim bi se moglo dospeti gore? — upitao je Šejn.

Elam Hardon je odmahnuo glavom.

— A odozdo prema skladištu?

— Samo taj put ili pak da se skoči na ulicu!

— Pojavite se već jednom! — viknu Hardon koji se oslobodio straha i u Šejnu prepoznao čoveka koga je grad već odavno čekao. — Ako se ne predate bićete upucani na prvoj stepenici!

Šejn se osvrnuo unaokolo.

— Mogu li da vam pomognem?

Šejn mahnu glavom.

— Petrolej! — tražio je on.

Hardonu je zastao dah. Pomislio je na to da može izgoreti i dragstor kojim on upravlja. Negde u podsvesti mu je sinulo da više neće biti Henkhamera koji ga plaća.

Ipak, Hardon je otišao do tezge gde se nalazila roba i vratio se sa dve boce. Nije ni pitao Šejna. Otvorio ih je i stavio ih na tezgu.

Šejn je provaljao čelo.

— Hej, Kelaso! — doviknuo je on još jednom. — Dajem ti poslednju šansu da siđeš!

I ovog puta odgovor su bili samo pucnji!

— Ti možeš i skočiti! — začuo se glas šerifa sa ulice. — A onda ću te ja svojom sopstvenom rukom upucati.

Elam Hardon se prekrstio. Gledao je u Šejna.

— Ima nekih nejasnoća, a dešavaju se i čuda — reče on da bi umirio Hardona. Uzeo je prvu bocu i bacio je na stepenište.

Razbila se i prosula tečnost koja se nalazila u njoj.

— Silazi, Kelaso! Za tebe je sve izgubljeno!

Nekoliko pucnjeva bili su odgovor.

Šejn je sada uzeo drugu bocu. Bacio ju je na stepenice.

— Izlazi napolje! — rekao je on debeljuškastom Elamu Hardonu

Elam se izgubio kroz zadnja vrata kroz koja je i ušao.

Šejn je pucao u petroleum koji je iscureo iz boca. Odmah je planulo. Vatra!

On se povukao natrag i stao na pločnik.

Šerif Grifit je stajao na glavnoj ulici. Nešto malo popreko u stranu tako da ga Kelaso nije mogao pogoditi. Međutim, ne samo za njega već i za neke druge ljude postojala je opasnost da budu upucani.

A onda, bez njega ne može! Na suprotnoj strani ulice pojavio se Henkhamer.

Dugačkim koracima prešao je preko pločnika.

— Pa zar ste vi poludeli? — ciknu on. — Šta je ovo sada!

Grifit se polako okrenuo prema njemu.

Henkhamer je stao kada je ugledao cev šerifove puške koja je bila uperena u njegove grudi.

— Nemoj da se mešaš, Bene! Kelaso se nalazi tamo gore. On je pokušao da ubije Šejna iz zasede. Sada ima samo dva izlaza. Ili će izgoreti ili će se predati. A ako se preda onda ćemo mu mi postaviti nekoliko đavolski neprijatnih pitanja.

— Koje pitanje, na primer?

— Eto, na primer, ko ga je poslao gore i naredio mu da puca na mene! — umešao se Šejn.

Henkhamerove oči su se suzile. Namrštio se i zagledao se u otvor na skladištu.

Kelaso bi morao tamo da se pojavi. Stepenice su bile u plamenu. Znači, njemu je preostao jedan jedini izlaz! Otvor na krovu.

Henkhamer ga je poslao gore. Šejn je bio sasvim siguran u to. Međutim, stari Ben kao da se nije mnogo uzbuđio. U najgorem slučaju Kelaso će platiti glavom i onda nikom ništa!

Šejn je pomislio na Fleminga. Taj kućkin sin se sigurno negde pritajio da bi...

Pre nego što je Šejn mogao da razmisli o svemu na otvoru skladišta pojavio se Kelaso. Iza njega se dimilo. Njegovo lice je bilo iskrivljeno.

Podigao je pušku. Dosta brzo i bez mnogo razmišljanja. On je ugledao tamo dole Henkhamera, svoga gazdu. On mu je naredio da upuca jednog čoveka i Kelaso je pokušao još jednom. Pucao je i ovoga puta je olovo pogodilo baš tamo gde treba.

Međutim, Šejn je pratio pokret cevi, prasak pucnja i mučnjivo se bacio u stranu i pao na zemlju.

Kelaso je nastavio da puca.

Još samo malo i Šejn bi se našao u mrtvom uglu pored šerifa, odakle Kelaso nije imao šansu da ga gada.

Međutim, sada prasnu pucanj sa suprotne strane ulice.

Ko bi drugi nego Henri Fleming, plamena glava. Šejnu je to bilo jasno i pre nego što je ugledao tog bandita!

Kelaso je kriknuo kada je čuo drugi pucanj Fleminga. Posrnuo je preko otvora na skladištu.

Šejn se brzo našao na nogama. Imao je još toliko vremena da vidi kako se Kelaso nagine napred i zatim pada. Kao vre-

ća. Samo po tome se moglo videti da je on mrtav čovek. Pre nego što je stigao na pločnik!

Grifit je opsovao.

Henkhamer je još uvek stajao na istom mestu. Nijedan mišić na njegovom licu se nije pokrenuo. Namršteno je gledao u pomoćnika koji je ležao na pločniku. Mrtav.

Nisu prošle ni dve sekunde, a Henkhamer se osmehnuo.

— Zamalo da te pogodi! — rekao je on Šejnu.

— Nisam želeo da ga upucam — javio se Fleming, plamen na glava, koji se pojavio između kuća. — Ali, neko je morao da ga skine odozgo da bi zaštitio tebe Šejme. Ili, možda neko misli drukčije?

Niko od onih koji su videli sve nije rekao ništa.

Najzad je progovorio Henkhamer.

— Jedan učtiv čovek bi se zahvalio Flemingu — rekao je on. Nikom nije promaklo da je u njegovom glasu bilo ironije.

Šejn je očistio pantalone od prašine i vratio revolver u futrolu. Otpratio je pogledom Fleminga koji je polako koračao preko ulice i zatim stao.

— To se mora priznati da je bilo u krajnoj nevolji, Fleming — reče šerif. — Da li će te Henkhamer posebno nagraditi zbog toga?

Stari Ben je iskoracio napred.

Šta time hoćeš da kažeš? — upita on nervozno.

— On misli da bi Kelaso možda propevao i kazao istinu da je stigao živ dole na zemlju!

Grifit je brisao znoj sa čela.

— Šta bi, na primer, mogao da kaže?

— Možda to da si ga gore poslao ti ili Fleming! — reče šerif.

— Da li si ti poludeo, šerife? Zar si zaboravio ko ti je dao zvezdu i ko te plaća?

— Ti — odvrati Grifit mirno. — Hoćeš li da ti vratim zvezdu pa je zakači na svoju jaknu ili je daj Flemingu!

— Razmisli! — opomenu ga Ben. — Da li ćeš zadržati zvezdu ili ćeš je dati Flemingu?

Izvesno vreme niko ništa nije progovorio. A zatim se oglasio Henkhamer.

— Nije loša ideja — rekao je rančer. — Možda je Fleming baš pravi čovek za to mesto. Da li da ja malo razmislim ili ćeš ti sada odmah dati zvezdu Flemingu?

Šejn je stalno motrio na Fleminga. Njegova ruka je bila pored drške revolvera. Pričaju da je Fleming đavolski brz na oružju.

Grifit svakako nije bio dorastao tom plaćenom ubici.

— To je stvar gradonačelnika — reče Šejn brzo. — I ja se javljam kao kandidat za izbor, Henkhamere!

Vazduh u Lejkvilu odavno nije bio tako opasno nabijen. Potrebna je još samo varnica pa da izbiје eksplozija.

Šejn je dao očima znak Grifitu da se uzdrži.

Grifit kao da ga je razumeo. Spustio je cev puške, okrenuo se i otišao prema ulazu u šerifovu kancelariju. Ispred zgrade se okrenuo, zabacio šešir nazad i mahnulo rukom prema okupljenim ljudima.

— Neka neko od vas pozove doktora i grobara! — viknuo je on. — Kelaso se mora skloniti sa ulice!

Grifit je ušao u kancelariju i zatvorio vrata za sobom.

Šejn je stajao mirno. Henkhamer i Fleming se stvarno nisu smeli usuditi da nešto urade pred tolikim svedocima. Obojica su dobro znali koliko je tanak led na kome se kreću. Ne mogu tek tako iz čista mira ubiti čoveka na ulici!

— Ja moram da se vratim u hotel — rekao je Šejn. — Nadam se da taj kurvin sin nije ubio nju dok je gađao mene.

— Izabela? — upita on.

— Da, ona! — odvrati Šejn. — Nalazila se u mojoj sobi kada su prasnuli pucnji. Skočio sam kroz prozor i stvarno više nisam mogao da brinem o njoj.

Henkhamer je uzdahnuo. Kao da je osetio neko olakšanje. A i Flemingova desnica više nije bila tako blizu drške revolvera.

— Videćemo se za dva sata Henkhamere da razgovaramo o poslu koji si mi ponudio, Henkhamere.

Izabela se nije uplašila. Još uvek je ležala naga na krevetu. Osmehnula se kada je ugledala Šejna.

— Videla sam kroz prozor sve šta se dogodilo — rekla je tiho. — Stvarno si imao sreće!

Šejn je pogledao kroz prozor. Baš kad je hteo da se okrene ugledao je nešto od čega mu je zastao dah.

Gledis! Nije bio sam. Pratio ga je još jedan bandit. Između njih su se nalazili Marija i Ašer. Kao zarobljenici!

— Šta je?

— Dovedi su Mariju Karpenter — rekao je Šejn tiho. — Gledis i jedan čovek iz Flemingove bande. Kako su drski! Usred dana!

Izabela je ustala.

Šejn ju je gurnuo nazad na krevet. Henkhamer je sigurno primetio da Šejn zna ko je stigao.

Znači, kopači zlata su bili neoprezni! Dobro ih je Šejn savetovao šta i kako da urade. Sigurno ga nisu poslušali!

— Kuda će odvesti Mariju i Ašera? — upita Šejn Izabelu.

— U hotel! — odgovori lepotica. — To je najsigurnije mesto.

Prošlo je nekoliko minuta. Izgleda da se Izabela prevarila. Zarobljenici nisu dovedeni u hotel.

Šejn je razmišljao. Šta bi Henkhamer i Fleming mogli da urade sa tom ženom i sa kopačem zlata? Da ih uklone kao nepoželjne svedoke?

Šejn je pogledao kroz prozor.

— Nema ni Henkhamera ni bandita niti kopača zlata — reče on.

— Verovatno su zarobljenike odveli u staru kovačnicu — rekla je Izabela. — Da pokušam da ih oslobodim?

Šejn je odmahnuo glavom.

— Ne! — odvratio je on. — Uzmi pušku u ruke i puštaj unutra samo mene! Henkhamerov tron se ljulja. Ima dosta ljudi u gradu koji bi želeli da on sa njega i padne.

Osmehnulo se Izabeli i izašao iz sobe.

U hotelu je bilo tiho. Šejn je izašao na ulicu.

— Tiho, Šejne! — šapnuo je neki čovek. — Oni su u staroj kovačnici.

Tek sada je Šejn poznao glas. To je bio Elam Hardon.

— Da li si ti sam? — upita Šejn.

— Ne! Tu su još i kovač, poštar i Bili iz štale. Nalaze se blizu i čekaju šta ćemo preduzeti.

Šejn je odahnuo. Znači, nije bio sam!

— A kakva je kovačnica?

— Velika prostorija sa prednjim i zadnjim ulazom.

— Onda se rasporedite tako da možete kontrolisati oba ulaza! — naredio je Šejn. — Mislim da će oni koristiti Mariju i Ašera kao taoce.

— Svi mi nismo zaboravili da rukujemo oružjem.

Šejn ga je ohrabrio mahanjem ruke.

— Ne brinite, tu sam ja! — reče on.

Šejn se uputio prema šerifovoj kancelariji. Otvorio je vrata.

Grifit se trgao.

— Sledećeg puta moraš kucati pre nego što uđeš! — grmnuo je on. — Zbog ovog bismo mogli da obesimo Henkhamera i Grifita. Neka vise zajedno!

Šejn je obavestio šerifa da se situacija u međuvremenu promenila. Ispričao mu je sve.

— U staroj kovačnici! — ponovio je Grifit ono što je čuo od Šejna. — Ima ih četiri, Šejne! Tu ne može ni muva da uđe unutra. Postoji još samo jedan put, a to je skoro isto kao i samoubistvo.

*

Preko krovova dve susedne zgrade Šejn je polako koračao. U razgovoru sa starim kovačem on je saznao da se Marija Karpeneter i Toni Ašer verovatno nalaze u jednom malom udubljenju kovačnice.

Sunce je peklo. Ali to nije bila jedina nevolja za Šejna. Mađa se priključilo dosta ljudi koji su bili na strani Šejna i šerifa, ipak je bitka bila neizvesna. Trebalo je osloboditi Mariju i Ašera. To bi mnogo značilo!

Šejn se sada uspravio. Dao je znak prema ulici.

— Henkhamere! Izlazite napolje! Biće najbolje ako se budemo držali zakona!

Viknuo je to Grifit. Time je pažnja ljudi iz kovačnice bila usmerena prema ulici.

Šejn je skočio. Uspeo je da probije trulu tavanicu i već sledećeg trenutka se našao u kovačnici.

Pao je kao neki džak na pod, prevrnuo se i udario ramenom u Mariju Karpeneter. Istog trenutka oglasio se Gledisov

revolver. Šejn je već bio pokrio telo Marije Karpenter da ne bi bila povredena. Istovremeno je i on pucao. Pogodio je snažnog čoveka koji je posrnuo, a zatim pao.

Pre nego što su Fleming i Delavo mogli bilo šta da preduzmu Marija, Šejn i Ašer su se nalazili u zaklonu.

A onda se oglasila Bilijeva sačmarica. Delavo je bio smrtno pogođen. Fleming se držao za rame a i Henkhamer se op pružio na podu. Nije bio pogođen.

Šejn nije pucao. Bilo je dosta mrtvih a biće potrebno dosta i svedoka!

— Ne pucajte! — viknu Gledis koji je bio samo ranjen.

A onda je ugledao njega, Henkhamera! Ispružio je nogu i đavolji rančer se našao u prašini.

Taj veliki kralj je pao. Pogledao je najpre u Šejna, a zatim u cevi Bilijeve puške...

— Samo ako okom mrdneš bićeš istog trenutka mrtav čovek, Henkhamere!

Na sporednom ulazu pojavili su se Grifit, kovač i jedan drugi čovek koji je terao Fleminga napolje. Gledis je išao četvoronoške. Iza njega je ostajao trag krvi.

Henkhamer je pokušao da skoči i da napadne. Međutim, za Šejna je to bila sitnica da ga udari revolverom po glavi i da ga onesvesti.

Ostao je još samo Fleming. Grifit mu je prišao i pokazao mu poternicu za Teksas. Zbog ubistva.

Marija se bila naslonila na zid stare kovačnice. Umorna i u isto vreme srećna. Zagrlila je Šejna. Zatim se odvojila od njega. Krenula je u naselje kopača zlata. Šejn ju je otpratio pogledom.

— Ja nisam čovek koji mnogo govori i obećava, Šejne — rekao je Grifit.

— Nije potrebno da mi objašnjavaš, šerife — kazao je Šejn. — Sve si uradio kako treba.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

I NEMOJ DA ZAVIRUJEŠ U
PAKET DA VIDIŠ ŠTA SAM TI
KUPIO ZA ROĐENDAN!

NE BRINI SE,
NEĆU!

AL' ĆE SE IZNENADITI KAD GA
OTVORI VEČERAS!

12-24
DICK BROWNE

**trenutke odmora najugodnije
ćete provesti uz naša izdanja**

Svakog
4. u mesecu

Svakog
petka

Svakog
10. u mesecu

Svakog
utorka

Svakog
16. u mesecu

Svakog
7. u mesecu

